

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

Retsakter vedtaget i henhold til afsnit V i traktaten om Den Europæiske Union

2002/203/FUSP:

- ★ **Rådets fælles holdning af 11. marts 2002 om Den Europæiske Unions støtte til gennemførelse af Lusaka-våbenhvileaftalen og fredsprocessen i Den Demokratiske Republik Congo og om ophævelse af fælles holdning 2001/83/FUSP** 1

I *Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk*

- ★ **Rådets forordning (EF) nr. 442/2002 af 18. februar 2002 om ændring af forordning (EØF) nr. 2019/93 om særlige foranstaltninger for visse landbrugsprodukter til fordel for de mindre øer i Det Ægæiske Hav** 4

Kommissionens forordning (EF) nr. 443/2002 af 11. marts 2002 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager 9

- ★ **Kommissionens forordning (EF) nr. 444/2002 af 11. marts 2002 om ændring af forordning (EØF) nr. 2454/93 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks og forordning (EF) nr. 2787/2000 og (EF) nr. 993/2001 ⁽¹⁾** 11

II *Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk*

Kommissionen

2002/204/EF:

- ★ **Kommissionens beslutning af 30. oktober 2001 om den af Kongeriget Nederlandene iværksatte ordning for bortskaffelse af udrangerede køretøjer ⁽¹⁾ (meddelt under nummer K(2001) 3064)** 18

- ★ **Kommissionens beslutning af 4. marts 2002 om Østrigs anmodning om at kunne anvende den særlige ordning, der er fastlagt i artikel 3 i direktiv 93/38/EØF ⁽¹⁾ (meddelt under nummer K(2002) 684)** 31

- ★ **Kommissionens beslutning af 11. marts 2002 om finansiel støtte fra Fællesskabet til driften af visse EF-referencelaboratorier på veterinær- og sundhedsområdet (biologiske risici) i året 2002 (meddelt under nummer K(2002) 898)** 33

- ★ **Kommissionens beslutning af 11. marts 2002 om den oversigt over vinproduktionskapaciteten, som Portugal (regionerne Azorerne og Madeira) har fremlagt i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 (meddelt under nummer K(2002) 902)** 35

- ★ **Kommissionens beslutning af 11. marts 2002 om mærkning og anvendelse af svinekød i henhold til artikel 11 i Rådets direktiv 2001/89/EF for Tysklands vedkommende ⁽¹⁾ (meddelt under nummer K(2002) 984)** 36

- ★ **Kommissionens beslutning af 11. marts 2002 om ajourføring af betingelserne for, at der kan gives tilladelse til flytning af svin fra bedrifter i de iagttagelsesdistrikter og overvågningsområder, som er oprettet i Spanien i forbindelse med klassisk svinepest, og om mærkning og anvendelse af svinekød i henhold til artikel 11 i Rådets direktiv 2001/89/EF ⁽¹⁾ (meddelt under nummer K(2002) 985)** 40

(Retsakter vedtaget i henhold til afsnit V i traktaten om Den Europæiske Union)

RÅDETS FÆLLES HOLDNING

af 11. marts 2002

om Den Europæiske Unions støtte til gennemførelse af Lusaka-våbenhvileaftalen og fredsprocessen i Den Demokratiske Republik Congo og om ophævelse af fælles holdning 2001/83/FUSP

(2002/203/FUSP)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel 15,

under henvisning til Rådets fælles holdning 2001/83/FUSP af 29. januar 2001 om Den Europæiske Unions støtte til gennemførelse af Lusaka-våbenhvileaftalen og fredsprocessen i Den Demokratiske Republik Congo ⁽¹⁾, særlig artikel 10, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det Europæiske Råd bekræftede den 14.-15. december 2001 i Laeken på ny sin fulde støtte til Lusaka-våbenhvileaftalen.
- (2) Rådet vedtog den 26. februar 2001, den 14. maj 2001, den 16. juli 2001, den 8. oktober 2001, den 29. oktober 2001, den 19. november 2001 og den 10. december 2001 konklusioner om situationen i De Store Søers Område.
- (3) Rådet har vedtaget fælles holdning 2001/374/FUSP af 14. maj 2001 vedrørende konfliktforebyggelse, -styring og -løsning i Afrika ⁽²⁾ og fælles holdning 98/350/FUSP af 25. maj 1998 vedrørende menneskerettigheder, demokratiske principper, retsstatsprincippet og god regeringsførelse i Afrika ⁽³⁾.
- (4) Lusaka-våbenhvileaftalen blev undertegnet den 31. august 1999 af Den Demokratiske Republik Congo, Angola, Namibia, Rwanda, Uganda, Zimbabwe, »Mouvement pour la Libération du Congo« og »Rassemblement Congolais pour la Démocratie«.
- (5) De Forenede Nationers Sikkerhedsråd har vedtaget resolution 1234 (1999), 1258 (1999), 1291 (2000), 1304 (2000), 1332 (2000), 1341 (2001), 1355 (2001) og 1376 (2001).

(6) Fælles holdning 2001/83/FUSP bør ophæves —

VEDTAGET FØLGENDE FÆLLES HOLDNING:

Artikel 1

Formålet med denne fælles holdning er gennem Den Europæiske Unions og dens medlemsstaters indsats at støtte gennemførelsen af Lusaka-våbenhvileaftalen og de relevante resolutioner fra FN's Sikkerhedsråd inden for rammerne af fredsprocessen i Den Demokratiske Republik Congo.

Den Europæiske Union bekræfter, at der kun vil kunne opnås en varig fred i Den Demokratiske Republik Congo gennem en forhandlet fredsslutning, som er retfærdig for alle parter, ved respekt for Den Demokratiske Republik Congos territoriale integritet og nationale suverænitet tillige med de demokratiske principper samt menneskerettighederne i alle stater i området samt principperne om godt naboskab og ikke-indblanding i indre anliggender under hensyntagen til såvel Den Demokratiske Republik Congos som nabolandenes sikkerhedsinteresser.

Artikel 2

Den Europæiske Union vil støtte de skridt, der tages af De Forenede Nationer og af Organisationen for Afrikansk Enhed til støtte for gennemførelsen af Lusaka-våbenhvileaftalen og Sikkerhedsrådets relevante resolutioner inden for rammerne af fredsprocessen, og den vil samarbejde tæt med disse organisationer og andre relevante aktører i det internationale samfund i forbindelse med gennemførelsen af denne fælles holdning.

Artikel 3

Den Europæiske Union vil fortsat arbejde for, at våbenhvilen mellem Lusaka-aftalens signatarer nøje overholdes, og med henblik herpå give sin støtte til FN's mission i Den Demokratiske Republik Congo (MONUC) og den fælles militærkommission.

Den vil fortsætte sin indsats for en fuldstændig og omgående tilbagetrækning af alle udenlandske tropper fra Den Demokratiske Republik Congo i overensstemmelse med Sikkerhedsrådets resolutioner.

⁽¹⁾ EFT L 29 af 31.1.2001, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 132 af 15.5.2001, s. 3.

⁽³⁾ EFT L 158 af 2.6.1998, s. 1.

Artikel 4

Den Europæiske Union vil arbejde for en hurtig gennemførelse af den proces for afvæbning, demobilisering, reintegration og hjemsendelse af soldaterne fra de væbnede grupper, som er fastlagt i Lusaka-aftalen, og som udgør et grundlæggende element for genoprettelse af freden i området.

Den minder om, at denne proces skal foregå frivilligt med samarbejde fra samtlige signatarer af Lusaka-aftalen og kunne støttes af en samordnet aktion fra det internationale samfunds side.

Den støtter med henblik herpå MONUC's og den fælles militærkommissions aktion og vil navnlig arbejde for en hurtig iværksættelse af denne proces for de tropper, som nu er i belægning i Kamina.

Rådet noterer sig, at Kommissionen agter at støtte processen for afvæbning, demobilisering, reintegration og hjemsendelse (DDRRR) gennem passende fællesskabsforanstaltninger.

Artikel 5

Den Europæiske Union vil fortsat støtte dialogen mellem de congolesiske parter og mæglingen.

Den ser gerne, at denne dialog snarest muligt i et klima af uafhængighed, frihed, gennemsækelighed, sikkerhed og repræsentativitet fører til konkrete resultater, der kan skabe grundlag for en fredelig, bredt accepteret, retfærdig og varig løsning på den congolesiske krise.

Den Europæiske Union ønsker, at deltagerne i dialogen kan nå frem til en aftale, der gør det muligt at bevare landets enhed og integritet og sikre genoprettelsen af retsstatssamfundet gennem en fredelig overgang, der kan genindføre god regeringsførelse, overholdelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder og forberede en tilbagevenden til demokrati.

Aftalen om overgangen og institutionerne herunder bør navnlig give en løsning på de altafgørende problemer med den congolesiske nationalitet, den nye opbygning af hæren og staten med henblik på en fuld tilbagevenden til repræsentativt demokrati, hvilket er en vigtig garant for en varig og retfærdig udvikling i landet.

Artikel 6

Den Europæiske Union vil opretholde en omfattende humanitær bistand til Den Demokratiske Republik Congo og støtte genopbygningen og udviklingen af landet, idet den vil sikre, at bistanden kommer alle Den Demokratiske Republik Congos

indbyggere og regioner til gode, og at den på dynamisk og proaktiv vis vil bidrage til fredsprocessen ved at fremme en genopbygning af den congolesiske stat, god regeringsførelse, forbedring af den økonomiske situation og overholdelse af menneskerettighederne.

Rådet noterer sig, at Kommissionen vil udfolde yderligere bestræbelser på at nå ovennævnte mål.

I den forbindelse ser Rådet bl.a. med tilfredshed, at Kommissionen den 21. januar 2002 undertegnede det nationale vejledende program for Den Demokratiske Republik Congo under 8. Europæiske Udviklingsfond (EUF), der viser, at EU har forpligtet sig bindende over for landet og dets befolkning, og det noterer sig, at Kommissionen vil gennemføre det på baggrund af de fremskridt, der sker med hensyn til national forsoning, og af perspektiverne for stabilitet og sikkerhed inden for fredsprocessens rammer.

Artikel 7

Den Europæiske Union vil i samarbejdet med de lande i området, der er berørt af den congolesiske krise, tage hensyn til de bestræbelser, som disse udfolder for at gennemføre Lusaka-aftalen og Sikkerhedsrådets relevante resolutioner.

Artikel 8

Den Europæiske Union vil fortsat støtte fredsprocessen i Burundi, der bygger på Arusha-aftalen, da en vellykket gennemførelse af denne hænger sammen med løsningen på den congolesiske krise og kan få eksemplarisk værdi for alle de lande i det afrikanske område, der er berørt af voldshandlinger af navnlig etnisk oprindelse.

I den sammenhæng støtter den afholdelsen af en international konference om fred, sikkerhed, demokrati og udvikling i De Store Søers Område, så snart forløbet af Lusaka- og Arusha-aftalerne gør det muligt, og de berørte lande træffer afgørelse herom.

Artikel 9

Den Europæiske Union og dens medlemsstater forbeholder sig ret til at ændre eller indstille enhver aktivitet til støtte for gennemførelsen af Lusaka-våbenhvileaftalen, hvis parterne ikke overholder aftalens bestemmelser.

Artikel 10

Fælles holdning 2001/83/FUSP ophæves.

Artikel 11

Gennemførelsen af denne fælles holdning kontrolleres regelmæssigt. Den fælles holdning tages op til fornyet overvejelse inden den 28. februar 2003.

Den kan dog tages op til fornyet overvejelse inden denne dato, navnlig når der foreligger afgørende resultater af gennemførelsen af Lusaka-aftalen, herunder dialogen mellem de congolesiske parter.

Artikel 12

Denne fælles holdning har virkning fra dagen for vedtagelsen.

Artikel 13

Denne fælles holdning offentliggøres i EF-Tidende.

Udfærdiget i Bruxelles, den 11. marts 2002.

På Rådets vegne

J. PIQUÉ I CAMPS

Formand

I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 442/2002

af 18. februar 2002

om ændring af forordning (EØF) nr. 2019/93 om særlige foranstaltninger for visse landbrugsprodukter til fordel for de mindre øer i Det Ægæiske Hav

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 36 og 37,

under henvisning til forslag fra Kommissionen ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet ⁽²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ifølge artikel 15 i Rådets forordning (EØF) nr. 2019/93 ⁽⁴⁾ forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en årlig rapport om gennemførelsen af foranstaltningerne og efter udgangen af det tredje år, hvor den særlige forsyningsordning anvendes, en almindelig beretning om den økonomiske situation på de mindre øer, hvori der redegøres for virkningerne af de gennemførte foranstaltninger. Disse rapporter ledsages i alle de tilfælde, hvor det måtte vise sig nødvendigt, af forslag om relevante tilpasninger og justeringer af de foranstaltninger, der er fastsat i nævnte forordning.
- (2) Analysen af gennemførelsen af disse foranstaltninger er udmundet i, at det er nødvendigt at foretage relevante tilpasninger og justeringer under hensyn til resultaterne og erfaringerne samt udviklingen i den kontekst, hvori disse foranstaltninger er blevet anvendt. Forordning (EØF) nr. 2019/93 bør ændres i overensstemmelse hermed.
- (3) Specielt har den særlige forsyningsordning vist sig at være uegnet i mejerisektoren (yoghurt) og sukkersektoren, navnlig med hensyn til støttens reelle virkninger for de endelige forbrugere, medens forsyningsordningen for frugt- og grøntsagssektoren udløb ved udgangen af 1997. Disse produkter skal derfor udgå af den særlige forsyningsordning. På denne baggrund bør listen over

produkter, der er omfattet af den særlige forsyningsordning, revideres under hensyntagen til de berørte øers faktiske behov. Endvidere bør øgrupperne nydefineres afhængigt af deres afstand til de havne på det græske fastland, som forsyningerne normalt sendes fra, og der bør også tages hensyn til vareleveringerne til de øer, der er det endelige bestemmelsessted, fra de øer, hvor varerne transiterer eller indlades.

- (4) De økonomiske fordele ved den særlige forsyningsordning må ikke medføre forstyrrelser i det traditionelle handelsmønster for de pågældende produkter. Produkterne må derfor ikke videresendes eller reeksporteres fra de pågældende øer. Ved forarbejdning gælder dette forbud ikke for traditionel udførsel eller traditionel viderforsendelse.
- (5) Støtteforanstaltningerne for lokale produkter for privat oplagring af visse lokalt fremstillede oste, initiativprogrammerne for udvikling af produktionen af frugt, grøntsager og blomster og lagringen af den lokale produktion af hedvine har vist sig ikke at passe til situationen i disse sektorer på øerne i Det Ægæiske Hav, navnlig på grund af den korte lagringsperiode for ost og hedvin, som medfører, at støttevirkningen er minimal, og den komplicerede støtteprocedure og støttestruktur for frugt, grøntsager og blomster. Denne støtte bør derfor ikke fortsætte.
- (6) For at der fortsat kan ydes støtte til opretholdelsen af traditionelt kvægopdræt på disse øer, bør det dels sikres, at der er en stabil særlig præmie for et bestemt antal tyre, som også nyder godt af tillægget til den særlige præmie, dels at det er det nye retsgrundlag for den fælles markedsordning i denne sektor fra 1999, der anvendes.
- (7) Hvad angår den fortsatte ydelse af støtte til dyrkning af vinarealer, der er koncentreret om produktionen af kvbd i de traditionelle områder, bør henvisningerne vedrørende den fælles markedsordning i denne sektor fra 1999 ajourføres.

⁽¹⁾ Forslag af 7.11.2001 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

⁽²⁾ Udtalelse af 5.2.2002 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

⁽³⁾ Udtalelse af 16.1.2002 (endnu ikke offentliggjort i EFT).

⁽⁴⁾ EFT L 184 af 27.7.1993, s. 1. Forordningen er senest ændret ved forordning (EF) nr. 1257/1999 (EFT L 160 af 26.6.1999, s. 80).

- (8) For at der fortsat kan ydes støtte til traditionel biavl og bidrages til en fortsat kvalitetsforbedring bør aktiviteterne i de anerkendte sammenslutninger for biavlere støttes, og antallet af støtteberettigede bistader bør ajourføres.
- (9) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne forordning bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen ⁽¹⁾.
- (10) Artikel 13 i forordning (EØF) nr. 2019/93, der fastsætter undtagelsesbestemmelser på strukturuområdet, er ophævet ved Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) og om ændring og ophævelse af visse forordninger ⁽²⁾. Strukturerne for landbrugsbedrifterne og visse forarbejdnings- og afsætningsvirksomheder, der er beliggende på øerne i Det Ægæiske Hav, er meget utilstrækkelige og udsat for særlige vanskeligheder. For visse investeringstyper bør det derfor være muligt at fravige de bestemmelser i forordning (EF) nr. 1257/1999, der begrænser ydelsen af visse former for strukturstøtte —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Forordning (EØF) nr. 2019/93 ændres således:

- 1) Artikel 2 og 3 affattes således:

»Artikel 2

Der indføres en særlig forsyningsordning for de landbrugsprodukter, der er nævnt i bilaget, og som på de mindre øer er vigtige til konsum og forarbejdning og som landbrugsinput.

I en foreløbig forsyningsopgørelse angives det årlige forsyningsbehov vedrørende de i stk. 1 omhandlede produkter.

Artikel 3

1. I henhold til den særlige forsyningsordning ydes der støtte til levering af de i artikel 2 omhandlede produkter på de mindre øer.

Støtten fastsættes for en øgruppe under hensyntagen til de meromkostninger, der er forbundet med afsætning af produkterne til disse øer, beregnet af de havne på det græske fastland, som forsyningerne normalt sendes fra, samt af havnene på de øer, hvor varerne transiterer eller indlades til de endelige bestemmelsesøer.

Støtten finansieres af Fællesskabet med 90 % og af medlemsstaten med 10 %.

2. Den særlige forsyningsordning iværksættes på en sådan måde, at der især tages hensyn til:

- a) de mindre øers særlige behov og til præcise kvalitetskrav
- b) den traditionelle samhandel med havnene på det græske fastland og mellem øerne
- c) de økonomiske aspekter ved de påtænkte støtteforanstaltninger
- d) i givet fald nødvendigheden af, at mulighederne for udvikling af den lokale produktion ikke indskrænkes.

3. Det er en forudsætning for forsyningsordningens anvendelse, at fordelene reelt kommer den endelige forbruger til gode.

4. De produkter, der er omfattet af den særlige forsyningsordning, må ikke genudføres til tredjelande eller videresendes til resten af Fællesskabet.

5. Hvis de i stk. 1 omhandlede produkter forarbejdes på de mindre øer, gælder det i stk. 4 omhandlede forbud ikke for traditionel udførsel eller traditionel videreforsendelse af de ved forarbejdningen fremstillede produkter til resten af EF. Der udbetales ikke restitutioner i forbindelse med traditionel eksport.»

- 2) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 3a

1. Gennemførelsesbestemmelserne til dette afsnit vedtages efter proceduren i artikel 13a, stk. 2. De omfatter bl.a.:

- a) inddeling af de mindre øer i grupper afhængigt af afstanden fra øerne til de havne på det græske fastland, fra hvilke de normale forsyninger kommer, samt i forhold til øhavne, hvor produkterne transiterer eller indlades, og fra hvilke de endelige bestemmelsesøer normalt forsynes
- b) fastsættelse af støttebeløbene i den særlige forsyningsordning
- c) foranstaltninger, der kan sikre en effektiv kontrol, og at den endelige forbruger reelt får gavn af de tildelte fordele
- d) om nødvendigt indførelse af en ordning med leveringslicenser.

2. Kommissionen udarbejder forsyningsopgørelserne efter proceduren i artikel 13a, stk. 2; den kan efter samme procedure revidere opgørelserne og listen over produkter, som er nævnt i bilaget, afhængigt af udviklingen i de mindre øers behov.»

⁽¹⁾ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

⁽²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 80.

3) Artikel 4 ophæves.

4) Artikel 6 affattes således:

»Artikel 6

1. Der kan ydes den i denne artikel fastsatte støtte til husdyravl i oksekødssektoren.

2. Der ydes oksekødsproducenter en støtte til opfodning af handyr, der beløber sig til 48,3 EUR pr. dyr som tillæg til den særlige præmie, der er fastsat i artikel 4 i Rådets forordning (EF) nr. 1254/1999 (*).

Tillægget kan ydes for dyr med en mindstevægt, der skal fastsættes efter proceduren i artikel 13a, stk. 2, for højst 12 000 handyr hvert år inden for det regionale loft, der er omhandlet i artikel 4, stk. 1 og 4, i forordning (EF) nr. 1254/1999. Inden for denne grænse gælder den forholdsmæssige nedsættelse, der er omhandlet i artikel 4, stk. 4, i nævnte forordning, ikke.

3. Der udbetales hvert år oksekødsproducenterne et tillæg til den præmie for opretholdelse af ammekohold, der er fastsat i artikel 6 i forordning (EF) nr. 1254/1999. Tillægget er på 48,3 EUR pr. ammeko, som indgår i producentens bedrift den dag, ansøgningen indgives.

4. Gennemførelsesbestemmelserne til stk. 1, 2 og 3 vedtages efter proceduren i artikel 13a, stk. 2. De kan også omfatte en revision af den i stk. 2 omhandlede grænse.

(*) EFT L 160 af 26.6.1999, s. 21.«

5) Artikel 7 ophæves.

6) Artikel 8 affattes således:

»Artikel 8

1. Der ydes en hektarstøtte for dyrkning af spisekartofler henhørende under KN-kode 0701 90 50 og 0701 90 90 samt for produktion af læggekartofler henhørende under KN-kode 0701 10 00 for et dyrket og høstet areal på højst 2 200 ha pr. år.

Det maksimale støttebeløb er på 603 EUR pr. ha.

2. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel vedtages efter proceduren i artikel 13a, stk. 2.«

7) Artikel 9 affattes således:

»Artikel 9

1. Der ydes hektarstøtte for opretholdelse af dyrkning af vinstoksorter, der er beregnet til fremstilling af kvbd i de traditionelle produktionsområder.

Der udbetales støtte for arealer

a) som er beplantet med vinstoksorter, der er opført på den i artikel 19 i Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 (*) nævnte klassificering af druesorter, som medlemsstaterne opstiller over de sorter, der er egnede til fremstilling af de enkelte kvbd, der produceres på deres område, og

b) hvis hektarudbytte er lavere end et maksimum, som medlemsstaten fastsætter i drue-, druemost- eller vinmængde på betingelserne i punkt I (hektarudbytte) i bilag VI til forordning (EF) nr. 1493/1999.

2. Støttebeløbet er på 476 EUR pr. ha pr. år. Støtten ydes kun til producentsammenslutninger eller -organisationer, der iværksætter en foranstaltning til kvalitetsforbedring af de producerede vine ifølge et program, myndighederne har godkendt. Programmet skal navnlig omfatte midler til forbedring af betingelserne for vinfremstilling, oplagring og distribution.

3. Afsnit II, kapitel II, i forordning (EF) nr. 1493/1999 gælder ikke for de mindre øer.

4. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel vedtages om nødvendigt efter proceduren i artikel 13a, stk. 2.

(*) EFT L 179 af 14.7.1999, s. 1. Forordningen er senest ændret ved forordning (EF) nr. 1622/2000 (EFT L 194 af 31.7.2000, s. 1).«

8) Artikel 10 ophæves.

9) Artikel 11 affattes således:

»Artikel 11

1. Der ydes hektarstøtte for opretholdelse af olivenlunde i områder, hvor der traditionelt dyrkes oliven, forudsat at olivenlundene vedligeholdes og opretholdes på gode produktionsbetingelser.

Støttebeløbet er på 145 EUR pr. ha pr. år.

2. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel vedtages efter proceduren i artikel 13a, stk. 2. De fastlægger navnlig betingelserne for gennemførelse af den i stk. 1 nævnte støtteordning samt betingelserne for god vedligeholdelse af olivenlundene og bestemmelserne om kontrol.«

10) Artikel 12 affattes således:

»Artikel 12

1. Der ydes støtte til produktion af kvalitetshonning, der er specifik for de mindre øer, og som har et stort indhold af timianhonning.

Støtten udbetales i forhold til antallet af registrerede producerende bistader til de af myndighederne anerkendte sammenslutninger af biavlere, som gennemfører årlige initiativprogrammer til forbedring af produktionsvilkårene for kvalitetshonning.

Støttebeløbet er 12 EUR pr. bistade pr. år.

2. Den i stk. 1 omhandlede støtte ydes for højst 100 000 bistader pr. år.

3. Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel vedtages efter proceduren i artikel 13a, stk. 2.«

11) Artikel 13 affattes således:

»Artikel 13

1. Uanset artikel 7 i Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) (*) kan den samlede støtte, udtrykt i procent af de støtteberettigede investeringer, forøges med højst 15 procentpoint for investeringer, der bl.a. har til formål at fremme diversificering, omstrukturering eller omlægning til et bæredygtigt landbrug på landbrugsbedrifter på de mindre øer i Det Ægæiske Hav.

2. Uanset artikel 28, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1257/1999 fastsættes den samlede støtte, udtrykt i procent af de støtteberettigede investeringer, til højst 65 % for investeringer i små og mellemstore virksomheder, der forarbejder og afsætter landbrugsprodukter, som hovedsagelig kommer fra den lokale produktion, og som hører under sektorer, som fastlægges i det programtillæg, der er omhandlet i artikel 18, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene (**).

3. De foranstaltninger, der planlægges i medfør af denne artikel, beskrives i de operationelle programmer, der vedrører de mindre øer, og som er omhandlet i artikel 18 i forordning (EF) nr. 1260/1999.

(*) EFT L 160 af 26.6.1999, s. 80.

(**) EFT L 161 af 26.6.1999, s. 1.«

12) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 13a

1. Kommissionen bistås af den forvaltningskomité for korn, der er nedsat ved artikel 22 i Rådets forordning (EØF) nr. 1766/92 (*), eller af de forvaltningskomitéer, der er nedsat ved forordningerne om de fælles markedsordninger for de pågældende produkter, i det følgende benævnt »komité«.

For de landbrugsprodukter, der falder ind under Rådets forordning (EØF) nr. 827/68 (**), og for de landbrugsprodukter, der ikke falder ind under nogen fælles markedsordning, bistås Kommissionen af den forvalt-

ningskomité for humle, der er nedsat ved artikel 20 i Rådets forordning (EØF) nr. 1696/71 (***).

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 4 og 7 i afgørelse 1999/468/EF.

Fristen i artikel 4, stk. 3, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til en måned.

3. Komitéen vedtager selv sin forretningsorden.

(*) EFT L 181 af 1.7.1992, s. 21.

(**) EFT L 151 af 30.6.1968, s. 16. Forordningen er senest ændret ved forordning (EF) nr. 195/1996 (EFT L 26 af 2.2.1996, s. 13).

(***) EFT L 175 af 4.8.1971, s. 1. Forordningen er senest ændret ved forordning (EF) nr. 191/2000 (EFT L 23 af 28.1.2000, s. 4).«

13) Artikel 14 affattes således:

»Artikel 14

De foranstaltninger, der er fastsat i denne forordning, med undtagelse af artikel 13, er interventioner til regulering af landbrugsmarkederne som omhandlet i artikel 2, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1258/1999 (*).

(*) EFT L 160 af 26.6.1999, s. 103.«

14) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 14a

Medlemsstaterne træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at de i forordningen fastsatte kontrolforanstaltninger og administrative sanktioner overholdes, og de underretter Kommissionen herom.

Gennemførelsesbestemmelserne til denne artikel fastsættes efter proceduren i artikel 13a, stk. 2.«

15) Artikel 15 affattes således:

»Artikel 15

1. Grækenland forelægger Kommissionen en årlig rapport om gennemførelsen af denne forordnings foranstaltninger.

2. Efter udgangen af hver femårsperiode for anvendelse af de i denne forordning omhandlede foranstaltninger, forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en almindelig beretning om virkningerne af de foranstaltninger, der gennemføres i henhold til denne forordning, samt i alle de tilfælde, hvor dette måtte vise sig nødvendigt, relevante justeringer af foranstaltningerne.

Den første rapport skal forelægges inden udgangen af 2005.«

16) Bilaget affattes som angivet i bilaget til denne forordning.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 18. februar 2002.

På Rådets vegne

M. ARIAS CAÑETE

Formand

*BILAG**»BILAG*

Liste over de produkter, der er omfattet af den i afsnit I fastsatte særlige forsyningsordning for de mindre øer i Det Ægæiske Hav

Varebeskrivelse	KN-kode
Hvedemel	1101 og 1102
Hård hvede	1001 10 00
Blød hvede til brødfremstilling	1001 90 99
Foderstoffer:	
— Korn	
— Hvede	1001
— Rug	1002
— Byg	1003
— Havre	1004
— Majs	1005
— Bomuldsfrø	1207 20 90
— Lucerne og andre foderprodukter	1214
— Rest- og affaldsprodukter fra næringsmiddelindustrien	2302-2308
— Tilberedning af den art, der anvendes som dyrefoder	2309 90«

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 443/2002**af 11. marts 2002****om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 3223/94 af 21. december 1994 om gennemførelsesbestemmelser til importordningen for frugt og grøntsager ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1498/98 ⁽²⁾, særlig artikel 4, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I forordning (EF) nr. 3223/94 fastsættes som følge af gennemførelsen af resultaterne af de multilaterale handelsforhandlinger under Uruguay-runden kriterierne for Kommissionens fastsættelse af de faste værdier ved import fra tredjelande for de produkter og perioder, der er anført i nævnte forordnings bilag.

- (2) Ved anvendelse af ovennævnte kriterier skal de faste importværdier fastsættes på de niveauer, der findes i bilaget til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De faste importværdier, der er omhandlet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 3223/94, fastsættes som anført i tabellen i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 12. marts 2002.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 11. marts 2002.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 337 af 24.12.1994, s. 66.

⁽²⁾ EFT L 198 af 15.7.1998, s. 4.

BILAG

til Kommissionens forordning af 11. marts 2002 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

(EUR/100 kg)

KN-kode	Tredjelandskode ⁽¹⁾	Fast importværdi
0702 00 00	052	186,7
	204	168,1
	212	174,9
	624	230,6
	999	190,1
0707 00 05	052	165,1
	068	109,7
	204	64,5
	220	196,3
	999	133,9
0709 90 70	052	124,7
	204	83,2
	999	104,0
0805 10 10, 0805 10 30, 0805 10 50	052	60,4
	204	47,1
	212	50,7
	220	45,4
	421	29,6
	600	59,5
	624	76,1
	999	52,7
0805 50 10	052	40,0
	600	61,3
	999	50,6
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	060	40,7
	388	113,6
	400	120,5
	404	96,5
	508	84,3
	512	90,1
	528	96,3
	720	119,8
	728	132,3
	999	99,3
0808 20 50	204	204,9
	388	76,1
	400	102,5
	512	79,9
	528	73,3
	720	66,2
	999	100,5

⁽¹⁾ Den statistiske landefortegnelse, der er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 2020/2001 (EFT L 273 af 16.10.2001, s. 6). Koden »999« repræsenterer »anden oprindelse«.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 444/2002**af 11. marts 2002****om ændring af forordning (EØF) nr. 2454/93 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks og forordning (EF) nr. 2787/2000 og (EF) nr. 993/2001****(EØS-relevant tekst)**

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks⁽¹⁾, senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2700/2000⁽²⁾, i det følgende benævnt »kodeksen«, særlig artikel 247, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Visse definitioner i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 993/2001⁽⁴⁾, bør ajourføres.
- (2) Som led i den fælles handelspolitik må der ofte foretages ændringer på listen over, hvilke lande og territorier Fællesskabet ensidigt anerkender som værende berettigede til præferencetoldforanstaltninger, og dermed må der også regelmæssigt foretages ændringer i listen over, hvilke lande og territorier der skal stå opført på listen i del I, afsnit IV, kapitel 2, afdeling 2, i forordning (EØF) nr. 2454/93.
- (3) Denne afdeling 2 skal derfor forsynes med en titel og en ordlyd, som ikke har karakter af en udtømmende liste over lande eller territorier, men som generelt henviser til »præferenceberettigede lande eller territorier«. De berørte lande/territorier nævnes herefter udtrykkeligt i de rådsforordninger, hvorved de pågældende præferenceforanstaltninger indrømmes.
- (4) Under visse omstændigheder er det muligt at få defekte varer repareret uden for Fællesskabets toldområde, uden at der opstår toldskyld ved genindførsel.
- (5) Efter varernes overgang til fri omsætning kan den pris, som er aftalt mellem køber og sælger, i visse tilfælde blive ændret på grund af varernes defekte karakter.
- (6) Derfor bør det udtrykkeligt fremgå af de gældende regler, at der kan tages hensyn til denne særlige omstændighed i den i kodeksens artikel 29 omhandlede transaktionsværdi, under anvendelse af passende sikkerhedsforanstaltninger og rimelige tidsfrister.
- (7) Formålet med artikel 167, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2454/93 var at undgå, at der blev opkrævet told på software, der indføres på databærere. Dette mål er siden

blevet opfyldt med indgåelsen af informationsteknologi-aftalen (ITA), som er godkendt ved Rådets afgørelse 97/359/EF⁽⁵⁾, og for så vidt andet ikke følger af anvendelsen af den på området gældende GATT-beslutning 4.1. af 12. maj 1995, er det ikke længere nødvendigt at have særlige bestemmelser for ansættelse af toldværdien for databærere.

- (8) Den beløbsgrænse, der er omhandlet i artikel 179, stk. 1, litra a), i forordning (EØF) nr. 2454/93, og som gælder for angivelser indeholdende toldværdioplysninger (værdiangivelsen), bør forhøjes til 10 000 EUR for at imødegå valutaændringer og for at forenkle importformaliteterne.
- (9) Det er nødvendigt med visse tilpasninger og rettelser af bestemmelserne om særlige anvendelsesformål, navnlig for at gøre dem klarere og tilpasse dem til reglerne for toldprocedurer af økonomisk betydning.
- (10) Bestemmelserne om fællesskabsforsendelser i forordning (EØF) nr. 2454/93, er blevet gennemgået omhyggeligt, og det har medført, at en stor del af bestemmelserne er blevet ændret. Det har siden vist sig, at nogle af de ændrede bestemmelser er mangelfulde og unøjagtige, hvilket må rettes.
- (11) For at beskytte de økonomiske interesser hos de øvrige kontraherende parter i konventionen om en fælles forsendelsesprocedure, som er godkendt ved Rådets afgørelse 87/415/EØF⁽⁶⁾, bør det sikres, at der stilles en passende kaution, når forsendelsen af fællesskabsvarer involverer disse parters område. Kautionen skal beregnes, som om varerne havde status af ikke-fællesskabsvarer.
- (12) Hvis den hovedforpligtede ønsker at anvende en samlet kautionsattest for alle varer, bør kriterierne for anvendelse af en samlet kaution for varer, der medfører en øget risiko for svindel, gælde for alle varer.
- (13) Det er hensigtsmæssigt at indsætte bestemmelser om de importafgifter, der pålægges indførselsvarer i tilfælde af, at disse indrømmes toldlempelser på grund af deres særlige anvendelsesformål. Dette vil skabe større klarhed og sikre en ensartet anvendelse af toldforskrifterne i Fællesskabet. Bestemmelserne bør gives tilbagevirkende kraft, fordi lignende bestemmelser har været gældende

⁽¹⁾ EFT L 302 af 19.10.1992, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 311 af 12.12.2000, s. 17.

⁽³⁾ EFT L 253 af 11.10.1993, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 141 af 28.5.2001, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT L 155 af 12.6.1997, s. 1.

⁽⁶⁾ EFT L 226 af 13.8.1987, s. 1.

indtil den 30. juni 2001, navnlig ved artikel 52 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2228/91 ⁽¹⁾, som blev ophævet ved forordning (EØF) nr. 2454/93, og artikel 585a i forordning (EØF) nr. 2454/93, før den blev ændret ved forordning (EF) nr. 993/2001.

(14) Artikel 859 i forordning (EØF) nr. 2454/93 indeholder en liste over de tilfælde, hvor der ikke opstår en toldskyld, selvom der foreligger en situation som omhandlet i kodeksens artikel 204, stk. 1, litra a) eller b).

(15) Denne liste bør tilpasses, således at den omfatter tilfælde af manglende overholdelse af visse betingelser i forbindelse med varer, som er henført under proceduren for fællesskabsforsendelse, hvor disse varer frembydes i uforandret stand på bestemmelsesstedet.

(16) Listen bør også omfatte tilfælde af manglende overholdelse af reglerne om overdragelse af varer, der er henført under en suspensionsprocedure, eller varer, der er omfattet af en toldlempelse på grund af deres særlige anvendelsesformål, hvor disse varer ankommer til det foreskrevne bestemmelsessted.

(17) Da ændringen af artikel 859 er forbundet med bestemmelserne i forordning (EF) nr. 993/2001, som har været gældende siden den 1. juli 2001, bør ændringen finde anvendelse fra samme dato.

(18) Med henblik på at sikre en rationel forvaltning af fristerne for behandlingen af anmodninger om, at der ikke foretages efterfølgende bogføring af importafgifter i overensstemmelse med kodeksens artikel 220, stk. 2, litra b), og anmodninger om godtgørelse af eller fritagelse for afgifter i overensstemmelse med kodeksens artikel 239, udsættes fristen for behandling af sådanne anmodninger, når den berettigede høres i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 872a eller 906a i forordning (EØF) nr. 2454/93, altid i én måned.

(19) For at garantere en sammenhængende fortolkning af forskrifterne om angivelse af bestemmelsesstedet for kontrol af varernes anvendelse og/eller bestemmelse bør det nærmere angives, for hvilket sted varerne skal præsenteres med henblik på kontrollen med varernes udførsel fra Fællesskabets toldområde.

(20) For visse hovedforædlingsprodukter skal standardudbyttesatserne beregnes på grundlag af koefficienterne i bilag E i Kommissionens forordning (EF) nr. 1520/2000 af 13. juli 2000 om fastsættelse af fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutionsordningen og af kriterier for fastsættelse af restitutionsbeløbet for visse landbrugsprodukter, der udføres i form af varer, som ikke er opført i traktatens bilag I ⁽²⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1563/2001 ⁽³⁾. For visse biforædlingsprodukter foretages tilsvarende ændringer.

(21) Det er nødvendigt at tilpasse bilag 111 til forordning (EØF) nr. 2454/93 for at tage hensyn til indførelsen af den fælles valuta fra og med 1. januar 2002.

(22) Overgangsbestemmelserne om det edb-baserede forsendelsessystem, som er omhandlet i artikel 4 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2787/2000 ⁽⁴⁾ og i artikel 2 i forordning (EF) nr. 993/2001, bør ikke omfatte bevilinger, der giver status som godkendt afsender eller godkendt modtager i forbindelse med de forenklinger, som vedrører visse transportformer.

(23) Forordning (EØF) nr. 2454/93 samt forordning (EF) nr. 2787/2000 og (EF) nr. 993/2001 bør ændres i overensstemmelse hermed.

(24) De i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelsen fra Toldkodeksudvalget —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EØF) nr. 2454/93 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 foretages følgende ændringer:

a) Nr. 3 affattes således:

»3) udvalget:

det toldkodeksudvalg, der er nedsat ved kodeksens artikel 247a og 248a.«

b) Nr. 10 affattes således:

»10) traktaten:

traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.«

2) Overskriften til del I, afsnit IV, kapitel 2, afdeling 2, affattes således:

»Lande og territorier, som Fællesskabet ensidigt har vedtaget skal være præferencetoldberettigede.«

3) Artikel 98, stk. 1, første punktum, affattes således:

»1. Ved anvendelse af bestemmelserne om toldpræferenceforanstaltninger, der vedtages ensidigt af Fællesskabet til fordel for visse lande, grupper af lande eller territorier (i det følgende benævnt »præferenceberettigede lande eller territorier«) med undtagelse af dem, der er omfattet af afdeling 1 og de oversøiske lande og territorier, der er associeret med Det Europæiske Fællesskab, anses nedenstående produkter for at have oprindelse i et præferenceberettiget land eller territorium:«

4) I artikel 98 til 123 erstattes »præferenceberettiget republik« med »præferenceberettiget land eller territorium« i den relevante grammatiske form.

⁽¹⁾ EFT L 210 af 31.7.1991, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 177 af 15.7.2000, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 208 af 1.8.2001, s. 8.

⁽⁴⁾ EFT L 330 af 27.12.2000, s. 1.

5) Artikel 110, stk. 1, første punktum, affattes således:

»1. Produkter med oprindelsesstatus i henhold til denne afdeling kan, for så vidt som de er blevet transporteret direkte til Fællesskabet som defineret i artikel 107, indføres i Fællesskabet med de toldpræferencer, der er omhandlet i artikel 98, såfremt der forelægges et varecertifikat EUR.1 fra enten toldmyndighederne eller andre kompetente statslige myndigheder i et præferenceberettiget land eller territorium, og forudsat at det pågældende land eller territorium:«

6) Artikel 145 affattes således:

»Artikel 145

1. Udgør en vare, der angives til fri omsætning, en del af et større parti af samme varer, som er indkøbt ved en og samme handelstransaktion, er den pris, som faktisk er betalt eller skal betales i henhold til kodeksens artikel 29, stk. 1, lig med den del af den samlede pris, som svarer til den del, det således angivne parti udgør af det samlede parti.

Fordeling af den pris, der faktisk er betalt eller skal betales, finder ligeledes sted i tilfælde, hvor en del af en sending er gået tabt, eller hvor den vare, der skal værdiansættes, er blevet beskadiget inden overgangen til fri omsætning.

2. Efter varernes overgang til fri omsætning kan sælgers ændring til fordel for køber af den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne, tages i betragtning ved toldværdiansættelsen i overensstemmelse med kodeksens artikel 29, når det godtgøres over for toldmyndighederne:

a) at varerne var defekte på det tidspunkt, der er omhandlet i kodeksens artikel 67

b) at sælgeren har foretaget ændringen i overensstemmelse med en kontraktlig forpligtelse til at yde garanti i henhold til den købsaftale, der er indgået før varernes overgang til fri omsætning, og

c) at der ikke allerede er taget hensyn til varernes defekte karakter i den pågældende købsaftale.

3. Den pris, som faktisk er betalt eller skal betales for varerne, og som er ændret i overensstemmelse med stk. 2, kan kun lægges til grund, hvis ændringen er foretaget inden for en tolv måneders periode efter datoen for antagelsen af angivelsen om varernes overgang til fri omsætning.«

7) Del I, afsnit V, kapitel 5, udgår.

8) I artikel 179, stk. 1, litra a), ændres »5 000 EUR« til »10 000 EUR«.

9) I artikel 292 indsættes følgende nye stykke:

»7. Ansøgeren underrettes om meddelelse af bevillingen eller årsagerne til afvisning af ansøgningen senest 30 dage efter datoen for indgivelse af ansøgningen eller datoen for modtagelse af manglende oplysninger eller supplerende oplysninger, som toldmyndighederne har udbedt sig.

Denne frist gælder ikke for enhedsbevilling, medmindre den udstedes i overensstemmelse med stk. 6.«

10) I artikel 293 foretages følgende ændringer:

a) I stk. 3 foretages følgende ændringer:

i) Litra c) affattes således:

»c) midler til og metoder for identifikation og toldtilsyn, herunder ordninger for:

— fælles oplagring, hvor artikel 534, stk. 2 og 3, finder tilsvarende anvendelse

— blandet opbevaring af produkter, der er underlagt tilsyn i forbindelse med særlige anvendelsesformål, henhørende under kapitel 27 og 29 i den kombinerede nomenklatur eller produkter med jordolie og rå olier henhørende under KN-kode 2709 00.«

ii) Der indsættes følgende nye afsnit:

»Når de i første afsnit, litra c), andet led, angivne varer ikke har samme ottecifrede KN-kode, samme handelsmæssige kvalitet og samme tekniske og fysiske egenskaber, kan der kun tillades blandet opbevaring, hvis hele blandingen skal undergå en af de behandlinger, der henvises til i supplerende bestemmelse 4 og 5 til kapitel 27 i den kombinerede nomenklatur.«

b) I stk. 4 tilføjes følgende nye afsnit:

»Gyldighedsperioden for bevillingen kan bortset fra i behørigt begrundede tilfælde ikke overstige tre år fra det tidspunkt, hvor bevillingen får virkning.«

11) I artikel 296, stk. 2, foretages følgende ændringer:

a) Litra a), andet punktum, udgår.

b) Litra b), niende led, første underled, affattes således:

»— beskatningselementerne for indførselsvarerne, medmindre toldmyndighederne meddeler dispensation herfor.«

12) I artikel 314c, stk. 1, litra f), ændres »artikel 816« til »artikel 812«.

13) I artikel 317b ændres »i artikel 444 og 448« til »i artikel 445 og 448«.

14) I artikel 324e, stk. 5, ændres »artikel 448, stk. 4« til »artikel 448, stk. 5«.

15) Artikel 345, stk. 1, første afsnit, affattes således:

»1. Enkeltkautionen skal dække hele den toldskyld, der eventuelt opstår, og som beregnes på grundlag af de højeste afgiftssatser for varer af samme slags i afgangsmedlemsstaten. Med henblik på denne beregning behandles fællesskabsvarer, der transporteres i henhold til konventionen om en fælles forsendelsesprocedure, som ikke-fællesskabsvarer.«

16) Artikel 359, stk. 3, affattes således:

»3. Sker transporten over et andet grænseovergangssted end det, der er anført på eksemplar nr. 4 og 5 af forsendelsesangivelsen, fremsender det benyttede grænseovergangssted straks grænseovergangsattesten til det oprindeligt planlagte grænseovergangssted eller underretter afgangstoldstedet om grænsepassagen i de tilfælde og i henhold til de procedurer, som er fastlagt efter fælles aftale mellem toldmyndighederne.«

17) I artikel 379, stk. 2, tredje afsnit, indsættes følgende nye punktum:

»Fællesskabsvarer, der er transporteret eller skal transporteres i henhold til konventionen om en fælles forsendelsesprocedure, behandles som ikke-fællesskabsvarer.«

18) I artikel 381 indsættes som stk. 3a:

»3a. Stk. 1, 2 og 3 finder ligeledes anvendelse, hvis en anmodning udtrykkeligt vedrører anvendelse af samlet kaution for både varer, der er omhandlet i bilag 44c, og varer, der ikke er anført i bilaget, under den samme attest for samlet kaution.«

19) I artikel 423, stk. 3, indsættes som tiende og ellefte led:

— Tulliselvitetty

— Tullklarerat.«

20) I artikel 450c foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Når proceduren ikke er afsluttet, skal toldmyndighederne i afgangsmedlemsstaten inden for en frist på 12 måneder fra datoen for antagelsen af forsendelsesangivelsen underrette kautionisten om, at proceduren ikke er afsluttet.«

b) Som stk. 1a indsættes:

»1a. Når proceduren ikke er afsluttet, skal de i overensstemmelse med kodeksens artikel 215 udpegede toldmyndigheder inden for en frist på tre år fra datoen for antagelsen af forsendelsesangivelsen underrette kautionisten om, at han er eller vil kunne blive forpligtet til at betale de beløb, som han hæfter for i forbindelse med den pågældende fællesskabsforsendelse. Denne meddelelse skal indeholde forsendelsesangivelsens nummer og dato, afgangsstedets navn, den hovedforpligtedes navn og det pågældende beløb.«

c) Stk. 2 affattes således:

»2. Kautionisten frigøres for sine forpligtelser, hvis han ikke har modtaget en af de i stk. 1 og 1a nævnte meddelelser inden for fristens udløb.«

21) Som artikel 547a indsættes:

»Artikel 547a

De importafgifter, der i henhold til kodeksens artikel 121, stk. 1, pålægges indførselsvarer, som på tidspunktet for antagelse af angivelsen om varernes henførsel under den

pågældende procedure er berettiget til toldlempelse på grund af deres særlige anvendelsesformål, beregnes på grundlag af den sats, der svarer til dette anvendelsesformål. Denne beregningsmetode tillades kun, hvis bevillingen til det pågældende anvendelsesformål ville have været meddelt, og hvis betingelserne for at indrømme toldlempelse ville have været opfyldt.«

22) I artikel 859 foretages følgende ændringer:

a) Nr. 2 affattes således:

»2) manglende opfyldelse i forbindelse med en vare, der er henført under en forsendelsesprocedure, af en af de forpligtelser, som følger af anvendelsen af proceduren, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:

a) varen, der er henført under proceduren, er faktisk blevet frembudt i forandret stand på bestemmelsesstedet

b) bestemmelsesstedet har været i stand til at sikre, at nævnte vare er blevet givet en toldmæssig bestemmelse eller er under midlertidig opbevaring efter forsendelsestransaktionen, og

c) varen er, selvom fristen i artikel 356 ikke er overholdt, og stk. 3 ikke finder anvendelse, alligevel blevet frembudt på bestemmelsesstedet inden for en rimelig frist.«

b) Nr. 7 affattes således:

»7) manglende opfyldelse i forbindelse med en vare eller et produkt, der har været genstand for en overdragelse som omhandlet i artikel 296, 297 eller 511, af en af de med overdragelsen forbundne forpligtelser, forudsat at følgende betingelser er opfyldt:

a) den pågældende kan over for toldmyndighederne godtgøre, at varen eller produktet er ankommet til driftsanlægget eller det foreskrevne bestemmelsessted, og, hvor det drejer sig om en overdragelse i medfør af artikel 296, 297, artikel 512, stk. 2, eller artikel 513, at varen eller produktet er blevet behørigt indført i bøgerne på driftsanlægget eller det foreskrevne bestemmelsessted, når dette kræves i henhold til nævnte artikler, og

b) varen eller produktet er, selvom fristen i bevillingen ikke er overholdt, alligevel ankommet til anlægget eller bestemmelsesstedet inden for en rimelig frist.«

23) Artikel 873, tredje afsnit, affattes således:

»Når Kommissionen har underrettet den berettigede i den pågældende sag om sine indvendinger i henhold til artikel 872a, forlænges fristen på ni måneder med en måned.«

24) Artikel 907, tredje afsnit, affattes således:

»Når Kommissionen har underrettet den part, der har anmodet om godtgørelse eller fritagelse, i overensstemmelse med artikel 906a, forlænges fristen på ni måneder med en måned.«

25) I artikel 912a, stk. 3, ændres »artikel 347, stk. 2, andet afsnit« til »artikel 349, stk. 1, andet afsnit«.

26) I artikel 912b foretages følgende ændringer:

a) I stk. 7 ændres »artikel 349« til »artikel 357«.

b) Stk. 9 affattes således:

»9. Artikel 360 finder tilsvarende anvendelse.«

27) Artikel 912c, stk. 2, tredje led, affattes således:

»— ad anden vej, er bestemmelsesstedet det udgangssted, der er nævnt i artikel 793, stk. 2.«

28) Bilag 37 ændres som anført i bilag I til denne forordning.

29) Bilag 44a ændres som anført i bilag II til denne forordning.

30) Bilag 69 ændres som anført i bilag III til denne forordning.

31) I bilag 111 under punkt B.12 i bemærkningerne på bagsiden af formularen »Godtgørelses-/Fritagelsesansøgning« erstattes de nationale valutaforkortelser og valutabetydelser af følgende forkortelser og valutabetydelser:

»— EUR for euro

— DKK for danske kroner

— SEK for svenske kroner

— GBP for pund sterling«.

Artikel 2

I artikel 4, stk. 5, andet afsnit, i forordning (EF) nr. 2787/2000 indsættes følgende nye punktum:

»Dette afsnit gælder ikke transaktioner, der er udført af den godkendte afsender i overensstemmelse med de forenklede procedurer, der er omhandlet i artikel 372, stk. 1, litra g).«

Artikel 3

I artikel 2, stk. 3, første afsnit, i forordning (EF) nr. 993/2001 indsættes følgende nye punktum:

»Dette afsnit gælder ikke transaktioner, hvor den godkendte modtager modtager varer i overensstemmelse med de forenklede procedurer, der er omhandlet i artikel 372, stk. 1, litra g).«

Artikel 4

1. Denne forordning træder i kraft på syvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

2. Artikel 1, nr. 21 og 22, finder anvendelse fra den 1. juli 2001.

3. Artikel 1, nr. 12-20 og nr. 25-29, og artikel 2 og 3 har virkning fra den 1. april 2002.

Bestemmelserne i første afsnit gælder ikke fællesskabsforsendelser, for hvilke der er indgivet forsendelsesangivelse inden den 1. april 2002.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 11. marts 2002.

På Kommissionens vegne

Frederik BOLKESTEIN

Medlem af Kommissionen

BILAG I

I bilag 37 foretages følgende ændringer:

1) I afsnit I, del A, indsættes følgende afsnit:

»Når afgangsstedet edb-behandler forsendelsesangivelsen, indgives den hertil i et enkelt eksemplar.«

2) Afsnit III, del C, andet led, affattes således:

»— og når det tredje underfelt i rubrik 1 indeholder »T«, gennemstreges rubrik 32 »Varepost nr.«, 33 »Varekode«, 35 »Bruttomasse (kg)«, 38 »Nettomasse (kg)«, 40 »Summarisk angivelse/forudgående dokument« og 44 »Supplerende oplysninger/Vedlagte dokumenter/Certifikater og bevillinger« for den første varepost på forsendelsesangivelsen eller T2L- eller T2LF-dokumentet, og den første rubrik 31 »Kolli og varebeskrivelse« på disse dokumenter må ikke benyttes til angivelse af kollienes mærker, numre, antal og art samt beskrivelse af varerne. I den første rubrik 31 på dette dokument anføres der en henvisning til antallet af supplementsformularer, der er forsynet med henholdsvis T1bis, T2bis eller T2Fbis.«

BILAG II

I bilag 44a foretages følgende ændringer:

1) Afsnit II, punkt 2.2, andet afsnit, affattes således:

»Når ladelisten vedlægges en forsendelsesangivelse, skal der derpå anføres de oplysninger, som i forsendelsesangivelsen er anført i rubrik 31 »Kolli og varebeskrivelse«, 40 »Summarisk angivelse/forudgående dokument«, 44 »Supplerende oplysninger/Vedlagte dokumenter/Certifikater og bevillinger« og i givet fald 33 »Varekode« og 38 »Nettomasse (kg)«.

2) Afsnit III, punkt 2, første punktum, affattes således:

»Når der anvendes ladelister til en forsendelse, gennemstreges følgende rubrikker: 15 »Afsendelses-/udførselsland«, 32 »Varepost nr.«, 33 »Varekode«, 35 »Bruttomasse (kg)«, 38 »Nettomasse (kg)«, 40 »Summarisk angivelse/forudgående dokument« og, i givet fald, 44 »Supplerende oplysninger/Vedlagte dokumenter/Certifikater og bevillinger« på forsendelsesangivelsen, og rubrik 31 »Kolli og varebeskrivelse« på nævnte formular må ikke benyttes til angivelse af kollienes mærker, numre, antal og art samt beskrivelse af varerne.«

BILAG III

Bilag 69 til forordning (EØF) nr. 2454/93 ændres således:

- 1) Standardudbyttesatserne »1,00« og »3,50« i kolonne 5, løbenummer 15, erstattes af henholdsvis »0,95« og »3,33«.
 - 2) Standardudbyttesatserne »1,00« og »3,50« i kolonne 5, løbenummer 37, erstattes af henholdsvis »0,98« og »3,42«.
 - 3) Standardudbyttesatserne »1,00« og »3,50« i kolonne 5, løbenummer 38, erstattes af henholdsvis »0,96« og »3,36«.
 - 4) Standardudbyttesatserne »62,11« og »30,10« i kolonne 5, løbenummer 56, erstattes af henholdsvis fodnotehenvisning »(*)« og »29,91«.
 - 5) Standardudbyttesatserne »47,62«, »30,10« og »10,00« i kolonne 5, løbenummer 57, erstattes af henholdsvis fodnotehenvisning »(*)«, »29,91« og »9,95«.
 - 6) Standardudbyttesatserne »62,11« og »30,10« i kolonne 5, løbenummer 58, erstattes af henholdsvis fodnotehenvisning »(*)« og »29,91«.
 - 7) Standardudbyttesatserne i kolonne 5, løbenummer 62, erstattes således: »6,10« erstattes af »6,06«; »2,90« erstattes af »2,88«; »4,50« erstattes af »4,47«; »24,00« erstattes af »23,85«; »19,50« erstattes af »19,38«; »22,70« erstattes af »22,56«; »27,20« erstattes af »27,03«; »3,20« erstattes af »3,18« og »30,10« erstattes af »29,91«.
 - 8) Standardudbyttesatsen »99,00« i kolonne 5, løbenummer 128, 129 og 130, erstattes af fodnotehenvisning »(*)«.
 - 9) Udtrykket »ex 2302 30 eller« i kolonne 3, løbenummer 14 og 15, udgår.
 - 10) Udtrykket »ex 2302 40 eller« i kolonne 3, løbenummer 36, 37 og 38, udgår.
-

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 30. oktober 2001

om den af Kongeriget Nederlandene iværksatte ordning for bortskaffelse af udrangerede køretøjer

(meddelt under nummer K(2001) 3064)

(Kun den nederlandske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(2002/204/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 88, stk. 2, første afsnit,

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

efter at have opfordret interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med disse artikler ⁽¹⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

1. SAGSFORLØB

- (1) Ved brev af 19. september 2000 (registreret som A/37820 den 25. september 2000) meddelte de nederlandske myndigheder, at de havde planer om at videreføre ordningen om bortskaffelse af udrangerede køretøjer. Den oprindelige ordning og den første videreførelse blev godkendt i henholdsvis 1995 og 1998, eftersom Kommissionen havde konkluderet, at foranstaltningen ikke udgjorde støtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, stk. 1 ⁽²⁾.
- (2) Ved brev af 9. oktober 2000 (D/55102) fremsatte Kommissionen begæring om yderligere oplysninger. Kommissionen mindede ved brev af 7. december 2000

(D/56086) de nederlandske myndigheder om denne begæring. De nederlandske myndigheder svarede ved brev af 8. december 2000 (registreret som A/40432 den 11. december 2000). Ved brev af 10. januar 2001 (D/50042) fremsatte Kommissionen endnu en begæring om oplysninger. De nederlandske myndigheder svarede ved brev af 19. januar 2001 (registreret som A/30634 den 24. januar 2001).

- (3) Ved beslutning af 28. februar 2001 indledte Kommissionen proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, vedrørende bortskaffelsesordningen. Ved brev af 2. marts 2001 (D/286578) meddelte Kommissionen Nederlandene sin beslutning. Efter at have bedt om udsættelse (brev af 29. marts 2001, registreret som A/32658 den 29. marts 2001), der blev bevilget ved brev af 5. april 2001 (D/51465), reagerede Nederlandene på beslutningen ved brev af 5. juni 2001 (registreret som A/34642 den 13. juni 2001).
- (4) Kommissionens beslutning om at indlede proceduren blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* ⁽³⁾. Kommissionen opfordrede interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger til den omhandlede støtte. Kommissionen har modtaget ti indlæg med bemærkninger, om end to af disse først blev modtaget efter udløb af fristen på én måned fra offentliggørelsen. Nederlandene blev ved breve af henholdsvis 21. maj 2001 (D/52087) og 16. juli 2001 (D/52884) anmodet om at fremsætte bemærkninger til de

⁽¹⁾ EFT C 111 af 12.4.2001, s. 2.

⁽²⁾ Brev D/17343 af 28. december 1995 om statsstøtte NN 93/95 og brev D/7090 af 17. august 1998 om statsstøtte N 656/97. Kommissionen skrev i punkt 15 i procedureregler i statsstøttesager, at anmeldelse er obligatorisk, når der i lyset af Domstolens og Kommissionens praksis er tilstrækkelig sandsynlighed for, at den planlagte foranstaltning indebærer statsstøtte («Konkurrencereglerne i De Europæiske Fællesskaber, Del IIA, Statsstøtteregler», Europa-Kommissionen 1998). I fodnote 8 til dette punkt hedder det endvidere, at Kommissionen gerne giver uformel rådgivning om, hvorvidt anmeldelse er påkrævet.

⁽³⁾ Se fodnote 1.

modtagne bemærkninger. Nederlandene fremsatte ved brev af 20. juni 2001 (registreret som A/34929 den 22. juni 2001) og ved brev af 3. august 2001 (registreret som A/36368 den 7. august 2001) sine bemærkninger til bemærkningerne fra interesserede parter. Der fandt to møder sted, henholdsvis den 21. marts 2001 og den 4. maj 2001, mellem Kommissionen, de nederlandske myndigheder og ARN, den centrale organisation i affaldshåndteringsordningen.

- (5) I betragtning af, at den indeværende periode udløb, mente de nederlandske myndigheder ikke, at man ikke kunne vente med videreførelse af ordningen, til Kommissionen havde truffet den endelige beslutning, og erklærede den nye ordning generelt bindende for alle virksomheder på markedet.

2. DETALJERET BESKRIVELSE AF FORANSTALTNINGERNE

- (6) Formålet med bortskaffelsesordningen er at sikre, at virksomheder, der fremstiller og sælger biler, også påtager sig en stor del af ansvaret for, at de udrangerede køretøjer i vidt omfang genvindes og genbruges. På grund af de betydelige følger for miljøet har Europa-Parlamentet og Rådet vedtaget et direktiv om udrangerede køretøjer, herefter benævnt »direktivet om udrangerede køretøjer«⁽⁴⁾. Som målsætning for 2006 nævnes i dette direktiv: 85 % genbrug og nyttiggørelse af alle udrangerede køretøjer og 80 % genbrug og genvinding⁽⁵⁾. De tilsvarende tal for 2015 er: 95 % og 85 %. Deltagerne i den nederlandske ordning har opfyldt den første målsætning og vil opfylde den anden i god tid inden 2015. I overensstemmelse med princippet om producentansvar og princippet »forureneren betaler«, ligger en stor del af ansvaret for virkeliggørelsen af målsætningerne hos bilproducenterne og -importørerne.
- (7) I begyndelsen af 1990'erne organiserede forskellige brancheorganisationer⁽⁶⁾ sig i Stichting Auto en Recycling (foreningen for biler og genbrug), herefter benævnt »SAR«, og der blev oprettet et nationalt system til indsamling og genvinding af udrangerede køretøjer⁽⁷⁾. For gennemførelsen og forvaltningen af genvindingsordningen oprettede SAR Auto Recycling Nederland BV, herefter benævnt »ARN«, der er 100 % SAR's ejendom. ARN er ansvarlig for at organisering og logistisk forvaltning af genvindingen af udrangerede køretøjer. Denne ordning har været i drift siden 1. januar 1995.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/53/EF af 18. september 2000 om udrangerede køretøjer (EFT L 269 af 21.10.2000, s. 34).

⁽⁵⁾ For køretøjer, der er produceret før 1. januar 1980, kan der fastsættes et lavere mål.

⁽⁶⁾ RAI på vegne af bilproducenter og -importører, BOVAG på vegne af værkstederne, FOCWA på vegne af bilfabrikanterne, STIBA på vegne af autodemonteringsbranchen og SVN (det nuværende MRF) på vegne af skrothandlerne.

⁽⁷⁾ SAR ledes af fire direktører. Brancheorganisationerne BOVAG, FOCWA, RAI og STIBA kan udpege hver én direktør. SAR består af et rådgivende udvalg, hvis medlemmer er repræsentanter for interesserede myndighedsinstanser samt miljø- og/eller forbrugerorganisationer. De ansættes af SAR's ledelse.

- (8) Ordningen er baseret på en frivillig aftale mellem alle bilproducenter og -professionelle importører i Nederlandene (forenet i RAI). Disse har aftalt at betale et gebyr for hvert køretøj, der for første gang indregistreres i Nederlandene. ARN har til opgave at indkassere gebyrerne og anvender disse midler til at dække udgifterne til demontering af udrangerede køretøjer og genvinding af de indsamlede materialer, herunder transport. Aftalen indgås for en periode på tre år. Ifølge den anmeldte aftale, dateret den 19. juli 2000, betaler bilproducenter og -importører 45 EUR (99,17 NLG) pr. bil, der indregistreres i Nederlandene, uanset mærke eller type⁽⁸⁾. I de første to perioder udgjorde dette gebyr henholdsvis 113 EUR (250 NLG) og 68 EUR (150 NLG) pr. køretøj.

- (9) Bortskaffelsesgebyret på 45 EUR (99,17 NLG) pr. køretøj er baseret på en indviklet beregning. De vigtigste variable i denne beregning er den gennemsnitlige sammensætning af et udrangeret køretøj, de gennemsnitlige udgifter til ophugning og genvinding af et udrangeret køretøj, det forventede antal køretøjer samt det forventede antal nye indregistreringer i Nederlandene. En anden vigtig variabel er omfanget, i hvilket de eksisterende reserver bruges til de nuværende skrotpræmier. Gebyret er et fast beløb, der gælder for alle bilmærker og -typer, eftersom ophugnings- og genvindingsomkostningerne ifølge ARN er omtrent ens, og det er vanskeligt at differentiere.

- (10) For at sikre sig at alle producenter og importører betaler dette gebyr, har den nederlandske regering erklæret aftalen bindende for alle producenter og importører på markedet i perioden 1. januar 2000 — 1. januar 2004⁽⁹⁾. Ministeren for boliger, fysisk planlægning og miljø kan bevilge fritagelse, hvis ansøgeren sørger for, at en bortskaffelse af udrangerede køretøjer, der mindst svarer til den bortskaffelsesordning, der er erklæret bindende for alle bilproducenter og -importører⁽¹⁰⁾.

- (11) Præmierne udbetales kun for de vragele, som det ifølge de nederlandske myndigheder ikke er rentabelt at ophugge/indsamle og genvinde. ARN giver i øjeblikket skrotpræmier for demontering af 18 materialer.

ARN-materialer	Standard 2001
Batterier	13,6 kg
Olie	4,9 l
Kølevæske	3,6 l
Bremsevæske	0,3 kg
Dæk	27,3 kg

⁽⁸⁾ I 7 % af tilfældene betales bortskaffelsesgebyret af en privatperson.

⁽⁹⁾ Artikel 15, stk. 36, i lov om miljøbeskyttelse giver bolig-, planlægnings- og miljøministeren kompetence til at indgå en generelt bindende aftale.

⁽¹⁰⁾ Artikel 15, stk. 38, i lov om miljøbeskyttelse.

ARN-materialer	Standard 2001
Slanger	0,2 kg
PUR-skum	6,5 kg
Glas	25,4 kg
Gummilister	7,7 kg
Sikkerhedsseler	0,4 kg
Kokosfibre	0,9 kg
Sprinklervæske	0,9 kg
Kofangere	5,2 kg
Hjulkapsler	0,7 kg
Bagmonterede blinklys	1,4 kg
Kølegitre	0,8 kg
Brændstof	5,0 kg
LPG-tanke (antal pr. udrangeret køretøj)	0,06

Der er planer om at tilføje airbags, selestrammere, airconditioning og brændstoftanke af plastic til listen fra 2003.

- (12) I den teoretiske situation, at alle materialer ifølge 2000-standarden demonteres, udgør de samlede udgifter 87,55 EUR (192,93 NLG) pr. køretøj, hvoraf 71,05 EUR (156,58 NLG) er demonteringsudgifter, 13,39 EUR (29,50 NLG) emballage- og indsamlingsudgifter og 3,11 EUR (6,85 NLG) genvindingsudgifter. På grund af inflationen, en højere genvindingsprocent (herunder nye materialer til genvinding) og de teknologiske udviklinger på bilområdet forventes det, at udgifterne vil stige i fremtiden. Således er det forventede samlede beløb for 2003 107,50 EUR (236,89 NLG). For nogle materials vedkommende er genvindingspræmien faktisk negativ: Demonteringsvirksomheden modtager for de materialer, der skal genvindes, et beløb fra genvindingsvirksomheden, der trækkes fra den præmie, der ydes fra ARN.
- (13) I øjeblikket er ca. 267 demonteringsvirksomheder tilsluttet ARN. De demonterer ca. 90 % af alle udrangerede køretøjer i Nederlandene (286 595 i 2000). ARN betaler udelukkende demonteringsgebyr til den mængde grundstoffer, der faktisk demonteres. Dette er gennemsnitligt 88,5 % af standardmængderne, hvilket svarer til 62,9 EUR (138,57 NLG) i 2000.
- (14) ARN's prognoser for 2001 over antallet af skrottede køretøjer varierer mellem 344 000 og 372 000. ARN's markedsandel er på cirka 90 %. I 2000 blev der udbetalt i alt cirka 23,9 mio. EUR (52,7 mio. NLG).
- (15) Administrationsudgifterne til ordningen anslås til 3,8 mio. EUR (8,4 mio. NLG) i 2000 og forventes at stige til 4,5 mio. EUR (10 mio. NLG) i de følgende år.

- (16) Alle demonteringsvirksomheder kan anerkendes af ARN og modtage præmier, hvis visse objektive kriterier opfyldes, f.eks. at de er i besiddelse af visse miljøgodkendelser, er registreret i online registreringssystemet for autodemontering (ORAD), råder over værkstedsareal på mindst 72 m² og over bestemte maskiner og værktøjer, samt at de bruger software, der stemmer overens med ARN-standarderne. Godkendelsesproceduren udføres af et uafhængigt certificeringsorgan, Société Générale de Surveillance. Endvidere kræver ARN, at demonteringsvirksomhederne godkendes af det nederlandske motor-kontor (RDW). Ifølge loven kan kun virksomheder, der er etableret i Nederlandene, opnå en sådan godkendelse, hvorfor kun sådanne virksomheder faktisk kan få tildelt præmie.
- (17) I forbindelse med tildeling af kontrakter om indsamling og transport af de demonterede materialer til genvindingsvirksomhederne benyttes udbudsprocedurer. Interesserede virksomheder skal dokumentere, at de opfylder visse minimumskrav af teknisk og finansiell art, f.eks. en tilladelse til transport af miljøskadeligt affald, egnede faciliteter og erfaring osv. Der udvælges én virksomhed pr. provins. I den forbindelse tages der navnlig hensyn til indsamlingskostprisen, den tekniske kvalitet og organisatorisk egnethed. For indsamling af spildolie gælder en lovreguleret ordning.
- (18) Der benyttes endvidere udbudsprocedurer i forbindelse med tildeling af kontrakter om genvinding af materialer. Interesserede virksomheder skal opfylde en række tekniske og finansielle minimumskrav: De skal navnlig have en miljøgodkendelse og råde over det nødvendige udstyr, ikke tidligere have været inddraget i en konkurs og have en ren straffeattest. ARN udvælger de mest fordelagtige tilbud for de pågældende materialer, idet der navnlig tages hensyn til bl.a. genvindingskostpris, arbejdsmetoder, teknisk kvalitet og organisatorisk egnethed.
- (19) Producenterne og importørerne kan frit vælge, om de vil viderefakturere gebyret til køber eller ej.
- (20) En del af provenuet ved bortskaffelsesgebyret anvendes til effektivitetsforbedringer og pilotprojekter. Til effektivitetsforbedringer afsættes der i perioden 2001-2005 årligt 0,5 mio. EUR til effektivitetsforbedringer, og fra 2006 0,2 mio. EUR. Til pilotprojekter vedrørende genvinding afsættes i perioden 2001-2003 årligt 3,4 mio. EUR og 2,2 mio. EUR i de efterfølgende år. Undersøgelsen er bl.a. rettet mod analyse af demonteringsmetoderne, udvikling af velegnede værktøjer, udstyr og maskiner, udvikling af kvalitetskontrolsystemer, forskning i nye udskilningsteknikker, optimalisering af de logistiske systemer, forskning i nye produkter, markedsundersøgelser og udvikling af it-systemer.

3. BEGRUNDELSER FOR AT INDLEDE PROCEDUREN EFTER EF-TRAKTATENS ARTIKEL 88, STK. 2

- (21) Kommissionen indledte proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, fordi den nærede tvivl med hensyn til forskellige aspekter af ordningen. Først og fremmest syntes demonteringsafgifterne at kunne indebære en overkompensation til fordel for demonteringsvirksomhederne med eventuelle følger for reservedelsmarkedet. For det andet var arten af de effektiviseringsforbedringer og pilotprojekter, der skulle finansieres gennem afgifterne, uklar.
- (22) Endvidere gav Kommissionen udtryk for tvivl vedrørende en mulig overtrædelse af EF-traktatens artikel 29 (udførselsrestriktioner), eftersom ARN's demonteringsvirksomheder kun kan deltage i ordningen, hvis de er godkendt af RDW. Ifølge nederlandsk lov kan kun virksomheder, der er etableret i Nederlandene, opnå en sådan godkendelse, hvorfor kun sådanne virksomheder kan få tildelt præmie.
- (23) Kommissionen har ikke formuleret nogen specifik tvivl med hensyn til eventuel støtte til fordel for bilproducenter og -importører eller til fordel for emballage-, indsamlings- og genvindingsvirksomhederne. Interesserede parter fik lejlighed til at fremsætte bemærkninger.

4. BEMÆRKNINGER FRA INTERESSEREDE PARTER

- (24) Efter offentliggørelse af beslutningen om at indlede proceduren ⁽¹¹⁾ modtog Kommissionen ti indlæg med bemærkninger fra interesserede parter. Tre af indlæggene kom fra bilproducenter, tre fra sammenslutninger af virksomheder, der er aktive på markedet for (affalds-)PUR-skum, et fra en konsulent, der arbejder for en gruppe nederlandske affaldshåndteringsvirksomheder, et fra Det Forenede Kongeriges myndigheder og et fra den centrale organisation i ordningen, ARN. Endelig reagerede en fjerde sammenslutning af virksomheder, der er aktive på området PUR-skum, som svar på de andre tre reaktioner. Disse sidste bemærkninger og også et af indlæggene med bemærkninger fra bilproducenterne blev imidlertid ikke fremsendt inden for fristen på én måned fra offentliggørelse i EFT.

4.1. Bemærkninger fra bilproducenterne

- (25) I de tre indlæg med bemærkninger fra bilproducenterne er helt forskellige aspekter af ARN-ordningen centrale. Den første producent, Renault, hylder ordningen, fordi det lægger ansvaret for et produkt i den sidste fase af dets levetid over på forbrugeren. Renault er også af den mening, at kravet om, at autodemonteringsvirksomhederne skal have hjemsted i Nederlandene, er en lille indrømmelse til gengæld for, at en medlemsstat påtager

sig ansvaret for sine affaldsstrømme ⁽¹²⁾. Renault vil imidlertid gerne anfægte, at der betales gebyr uden hensyn til et køretøjs alder og uanset den økonomiske værdi af resterne af det. Bilproducenterne gør en indsats for at designe »genvindingstjenligt« og så gerne, at disse investeringer blev belønnet med, at udgifterne til bearbejdning af deres produkter bliver differentieret, i stedet for at der skal betales for et gennemsnitligt køretøj.

- (26) Den anden bilproducent, Peugeot, anfører, at ARN-ordningen beror på et ufuldstændigt og endda diskutabelt grundlag, hvilket fører til en overvurdering af udgifterne til bearbejdning af udrangerede køretøjer. Desuden hævdes det, at ARN ikke tager højde for de forskelle i effektivitet, der skulle fremgå af visse europæiske udviklinger. Begrænsningen af godkendelsen til autodemonteringsvirksomheder med hjemsted i Nederlandene skulle heller ikke være berettiget, men være i strid med den europæiske lovgivning. Endelig beklager Peugeot den totale mangel på gennemsigthed, eftersom ARN, hævdes det, nægter at meddele resultaterne af sin forskning. Eftersom disse resultater er enestående i Europa, må de deles, hvorved yderligere analyse muliggøres.

- (27) Den tredje bilproducent, General Motors Europe, herefter benævnt »GME«, finder det uacceptabelt, at ARN arbejder med en gennemsnitspris, hvilket faktisk skulle føre til, at en bilproducent ufrivilligt yder støtte til ineffektive aktører. GME hævder, at gennemsnitsprisen er baseret på den mest ugunstige udgiftsbasisstruktur, og hævder, at de nederlandske demonteringsvirksomheder anvender de ekstra penge, de modtager via ARN-ordningen, til at købe biler i Tyskland. Dette ville udgøre unfair konkurrence. Såfremt bilfabrikanterne var inddraget i processen, hvilket ville være normalt, da det er dem, der betaler, ville de vælge en rigtig udbudsordning, hvorved bilerne ville gå til de mest effektive demonteringsvirksomheder. Derved ville alle demonteringsvirksomheder blive tvunget til at gennemføre de krævede produktivetsforbedringer. GME mener, at der er rigelig grund til at forbedre produktiviteten. Endvidere mener GME, at ordningen næsten kun begunstiger demontering, og at der ikke bliver investeret penge i nyttiggørelsen af energi, hvilket ville være en god metode til at opfylde genvindingskvoterne. Ligesom Peugeot hævder GME, at ARN er meget lidt gennemsigtig, eftersom det ikke giver indsigt i resultaterne af tekniske undersøgelser. Det står heller ikke klart, hvordan genvindingskvoten opfyldes, og hvorledes de genvundne materialer, f.eks. sikkerhedsseler, anvendes. Endelig er GME af den mening, at ARN-ordningens begrænsning til virksomheder med hjemsted i Nederlandene er mere kompliceret end som så. GME mener, at et godt tilsyn kræver, at aktørerne er i stand til at kommunikere på det enkelte lands sprog.

⁽¹¹⁾ Se fodnote 1.

⁽¹²⁾ Disse to bemærkninger rummer en afvisning af princippet om, at forureneren betaler, hvilket er hovedhjørnestenen i ARN-ordningen.

4.2. Bemærkninger fra sammenslutningerne af virksomheder, der er aktive på markedet for (affalds-)PUR-skum

- (28) I tre indlæg med bemærkninger fra European Plastic Converters, European Isocyanate Producers Association og European Association of Manufacturers of Moulded Polyurethane Parts for the Automotive Industry (også støttet af European Association of Flexible Polyurethane Foam Blocks Manufacturers) rettes opmærksomheden mod de formentede virkninger af ARN-ordningen på markedet for affalds-PUR-skum. De tre sammenslutninger hævder, at branchen i Nederlandene allerede i mange år på frivillig basis og uden nogen som helst subsidier og med overskud genvinder affalds-PUR-skum af industrielt affald. Støtten fra ARN for cirka 6,5 kg pr. køretøj har imidlertid en ufordelagtig virkning på prisniveauet for det genvundne PUR. Dette skulle i sidste ende føre til, at de ikke-støttede aktiviteter for genvinding af PUR-skum presses ud af markedet. En af sammenslutningerne påpeger alternativerne, som er omhandlet i direktivet om udrangerede køretøjer: forebyggelse, genbrug, genvinding og andre former for nyttiggørelse af udrangerede køretøjer og dele heraf. En anden sammenslutning tilføjer, at ordningen diskriminerer i forhold til andre fyldmaterialer i bilsæder eller andre bildele, fordi disse ikke er omfattet af lignende forpligtelser. Endelig hævdes det, at den særskilte genvinding af PUR-skum muligvis ikke er den mest økonomiske løsning, eftersom den energimæssige værdi af shredding-affald fra biler er langt højere, hvis alle typer plastic, herunder PUR-skum, forbliver deri.

- (29) I senere bemærkninger fra Association of Plastic Manufacturers in Europe forsvares imidlertid det synspunkt, at der er brug for en finansieringskilde, hvis genvindingen af plastic skal udvikles i den forstand, som er foreskrevet af lovgiveren. ARN-ordningen burde udgøre én form for ramme for ydelsen af sådan støtte til genvinding af plastic.

4.3. Bemærkninger fra affaldshåndteringsvirksomhederne?

- (30) Den konsulent, der formulerede disse bemærkninger, fremlagde en kopi af det klageskrift, der af diverse affaldshåndteringsvirksomheder var indgivet til den nederlandske konkurrencestyrelse (Nederlandse Mededingingsautoriteit (NMa)). Dette klageskrift omfatter blandt andet konkurrencefordrejning mellem deltagende og ikke-deltagende autodemonteringsvirksomheder, blandt andet med hensyn til kommercielt interessante reservedele i skrotbiler. Et væsentligt punkt er også bekym-

ringen over konkurrencefordrejningen som følge af ARN's dominerende stilling på markederne for demonterede materialer. Der sættes navnlig spørgsmålstegn ved det faktum, at ARN for hele landet kun har indgået kontrakt med én virksomhed, der indsamler spildolie. I indlæggene hævdes det, at indsamlingen og forarbejdelsen af farligt affald, som f.eks. spildolie, oliefiltere og batterier, er overskudsgivende aktiviteter.

4.4. Bemærkninger fra myndighederne i Det Forenede Kongerige

- (31) Myndighederne i Det Forenede Kongerige understreger, at ved gennemførelsen af direktivet om udrangerede køretøjer skal hver enkelt medlemsstat tage højde for de forskellige ordninger og industrielle strukturer, der findes i medlemsstaterne. Aktørerne må ikke forhindres i at indgå i kommercielle forhandlinger om kontrakter på basis af såvel variable som faste betalinger, og de skal, hvis de ønsker det, kunne indgå kontrakter på basis af en fast pris. Det ville være unødigt indviklet at forpligte aktørerne til at indgå variable kontrakter.

4.5. Bemærkninger fra ARN

- (32) ARN fremlagde fyldige oplysninger om ordningen, en ny undersøgelse vedrørende kostprisen for demontering af biler og en rapport om markedsstrukturen i autodemonteringssektoren. De nederlandske myndigheder støtter ARN's bemærkninger fuldstændigt, og disse bemærkninger og reaktionen fra Nederlandene overlapper for en stor dels vedkommende hinanden. Disse to indlæg med bemærkninger bliver derfor også behandlet under ét i næste kapitel.

5. BEMÆRKNINGER FRA NEDERLANDENE OG ARN

5.1. Generelle punkter

- (33) Først og fremmest minder de nederlandske myndigheder og ARN Kommissionen om dens to tidligere beslutninger vedrørende ordningen, hvori det blev fastslået, at der ikke var tale om statsstøtte. Udgangspunkterne for ordningen er ikke forandret i mellemtiden. ARN betvivler, at Kommissionen har ret til at træffe en beslutning, der er i strid med dens to tidligere beslutninger, og hævder at Kommissionen under alle omstændigheder burde have fulgt procedurereglerne for eksisterende støtte i stedet for reglerne for ny støtte.
- (34) Bemærkningerne fra ARN omfatter også en beskrivelse af ordningen. ARN understreger blandt andet, at ordningen er baseret på en aftale mellem private parter, og at der skal indgås en kontrakt med flest mulig demonteringsvirksomheder, hvis man skal nå målsætningerne.

5.2. Definitionen på statsstøtte og statsmidler

- (35) Under henvisning til forskellige sager fra De Europæiske Fællesskabers Domstol, navnlig sagen PreussenElektra og forslag til afgørelse fra generaladvokat Jacobs i denne sag⁽¹³⁾, hævder ARN og Nederlandene, at ordningen ikke omfatter statsstøtte, eftersom de gebyrer, der

⁽¹³⁾ Sag C-379/98, PreussenElektra AG mod Schleswig AG, dom af 13. marts 2001, og forslag til afgørelse fra generaladvokat Jacobs af 26. oktober 2001, Sml. 2001 I, s. 2099.

betales, ikke udgør statsmidler. Statsmidler er penge, som staten på den ene eller den anden måde råder over. Til forskel fra skatter betales der her gebyrer i henhold til en frivilligt indgået aftale. Ministeren forklarer, at en sådan aftale kun er generelt bindende, såfremt den berører mindst 75 % af markedet. I ARN's tilfælde deltager endog cirka 93 % af markedet frivilligt i aftalen. De øvrige 7 % vedrører navnlig ikke-professionelle importører. De private parter er ikke forpligtet til at indgive ansøgning om, at aftalen erklæres generelt bindende.

- (36) Desuden betaler private virksomheder midlerne til en privat juridisk person, SAR, der er oprettet af private parter. På intet tidspunkt indgår de midler, der modtages via gebyret, i statens ejendom. Ej heller kan staten på noget punkt eller på nogen måde bestemme over anvendelsen af midlerne. ARN er hverken en myndighedsinstans eller en af staten indstillet eller udpeget organisation. Når ministeren overvejer en anmodning om en beslutning vedrørende erklæring af en aftale som generelt bindende, foretages kun en begrænset undersøgelse af aftalen og den bortskaffelsesordning, der finansieres af det aftalte gebyr. Ministeren vurderer blandt andet, om den organisation, der har til opgave at administrere ordningen, er fuldstændig uafhængig, om de lovbestemte genvindingsmålsætninger kan opfyldes, og om alt er sat i værk for at inddrage så mange parter som muligt i ordningen. Dette betyder, at staten ingen indflydelse øver på den faktiske iværksættelse og anvendelse af ordningen.
- (37) Endelig er modtagelsen af gebyrerne de private parter ansvar. Såfremt en af parterne nægter at overholde sine forpligtelser i henhold til ordningen, bør alle andre interessenter gå til den civile domstol. Hele ordningen falder ind under civilretten.
- (38) De nederlandske myndigheder og ARN hævder også, at gebyrerne ikke har indflydelse på samhandelen mellem medlemsstaterne. Der er nemlig ingen konkurrence mellem nederlandske og udenlandske demonteringsvirksomheder på markedet for demonteringstjenester, navnlig fordi den europæiske lovgivning gør dette næsten umuligt og i hvert fald ikke tilskynder til eksport af ikke-bearbejdede udrangerede køretøjer. Også af disse grunde kan der ikke være tale om støtte som omhandlet i traktatens artikel 87, stk. 1.

5.3. Overkompensering til fordel for demonteringsvirksomhederne

- (39) De nederlandske myndigheder og ARN er af den mening, at gebyrerne til demonteringsvirksomhederne udgør en rimelig betaling for demontering af materialer på grundlag af realistisk anslåede demonteringsudgifter. De tjenesteydelser, som disse virksomheder modtager

godtgørelse for, ville uden en sådan godtgørelse ikke blive ydet, fordi de ikke er økonomisk rentable. Det står demonteringsvirksomhederne frit for at tilslutte sig ordningen eller lade være. Ordningen ændrer ikke noget ved disse virksomheders konkurrencestilling. Markedet forbliver åbent og konkurrencepræget, også hvad ikke-deltagende virksomheder angår.

- (40) Gebyrerne til demonteringsvirksomhederne er baseret på uafhængige markeds- og kostprisundersøgelser. De bilproducenter og -importører, som er repræsenteret i SAR, og som betaler gebyrerne, har interesse i at holde gebyrerne så lave som muligt. Hvor det er muligt, vil ARN nedsætte gebyrerne, og så snart ARN-aktiviteterne bliver kommercielt levedygtige, vil gebyrerne til disse aktiviteter ophøre. Samtidig er det vigtigt at fastsætte gebyrerne på et sådant niveau, at demonteringsvirksomhederne er parate og i stand til at udføre dette arbejde.

5.3.1. De faktiske udbetalinger

- (41) Der betales kun gebyr for materialer, der faktisk demonteres. Teoretisk udgør de samlede demonteringsgebyrer i tilfælde af at alle materialer/autoreserverede demonteres ifølge normmængderne, 71,05 EUR. Det gennemsnitlige gebyr pr. køretøj udgør i praksis kun 88,5 % af dette beløb, eftersom virksomhederne ikke altid kan demontere alle materialer i henhold til ARN-normerne. Dette kan have at gøre med det faktum, at kommercielt rentable reservedele demonteres, eller at det udrangerede køretøj ikke er »komplet«.
- (42) Der udbetales kun små beløb. Næsten halvdelen af de deltagende demonteringsvirksomheder modtog i en periode på tre år gebyrer til en værdi under 100 000 EUR, se nedenstående tabel. For 122 virksomheder lå betalingerne i perioden 1998-2000 under 100 000 EUR. For 260 virksomheders vedkommende lå de under 500 000 EUR. Kun i 17 tilfælde nåede man et højere beløb, hvoraf det højeste lå under 1 400 000 EUR. Selv for de virksomheder, der modtog over 100 000 EUR, er forskellen mellem gebyrerne og deres udgifter for lille til at resultere i støtte, der overskrider tærsklen.

Gebyrer modtaget i perioden 1998-2000 (EUR)	Antal demonteringsvirksomheder
0-100 000	122
100 000-200 000	80
200 000-300 000	42
300 000-400 000	17

Gebyrer modtaget i perioden 1998-2000 (EUR)	Antal demonteringsvirksomheder
400 000-500 000	9
500 000-600 000	5
600 000-700 000	4
700 000-800 000	2
800 000-900 000	5
900 000-1 400 000	1
I alt	287

5.3.2. Demonteringsvirksomhedernes kostpris

- (43) Kommissionen baserede sin beslutning om at indlede proceduren i henhold til traktatens artikel 88, stk. 2, på den undersøgelse, som en uafhængig ekspert foretog mellem april og november 1998 og i maj 1999. ARN påpeger, at denne rapport blev udarbejdet med henblik på at fastslå det lavest mulige gebyr snarere end på at vurdere en eventuel overkompensation. Ifølge denne rapport har kun én virksomhed en kostpris på 29 EUR, og tallet er i dette tilfælde særdeles tvivlsomt, mens en stor gruppe af mindre virksomheder har udgifter på over 71 EUR (op til maksimalt 136 EUR). Rapporten skal da heller ikke fortolkes således, at de billigste demonteringsvirksomheder kan demontere ARN-materialerne til en kostpris af 29 EUR. I praksis er dette ikke muligt for en eneste virksomhed: 1) i selve rapporten anføres det, at den er ufuldstændig og upålidelig, eftersom den f.eks. kun omfatter ét år, er baseret på ufuldstændige administrative oplysninger, der er hentet hos ofte meget små virksomheder med begrænset erfaring i bogholderi og baseret på disse virksomheders egne overslag; 2) der tilføjes nye materialer til listen over ARN-materialer, og for andre materials vedkommende er demonteringen blevet mere kompliceret; 3) den almindelige udgiftsinflation og mangelen på uddannet arbejdskraft i særdeleshed bør komme til udtryk; 4) visse udgifter og udgiftselementer er der bevidst ikke taget højde for (f.eks. udgifter til udstyr, fordelingen af de generelle udgifter, udgifterne til transport af køretøjerne til demonteringsvirksomheden samt vedligeholdelsesudgifter). Navnlig de større, mere effektive virksomheder anførte, at de i praksis havde højere udgifter, end der var beregnet i rapporten.
- (44) Af disse grunde fremlagde ARN en opdatering af rapporten, der var udarbejdet af den samme konsulent. Den nye rapport omhandler virksomheder, der demonterer mere end 1 000 udrangerede køretøjer om året. Disse virksomheder tog sig af 71,7 % af alle køretøjer, der blev demonteret i 2000. I gennemsnit demonterer disse virksomheder 2 000 udrangerede køretøjer om

året. At man har koncentreret sig om større virksomheder, motiveres med den kendsgerning, at mindre virksomheder forventes at have en højere kostpris, eftersom de faste udgifter dermed vejer tungere.

- (45) For den gennemsnitlige virksomhed, som i 1999 demonterede 2 000 udrangerede køretøjer, når man frem til en referencekostpris på 151 NLG (68,5 EUR) pr. køretøj (eksklusive transportudgifter⁽¹⁴⁾). Dette tal ligger væsentligt over den præmie, der gennemsnitligt udbetales⁽¹⁵⁾.
- (46) I rapporten beregnes på basis af alle relevante udgiftsposter kostprisen i 1999 for de seks virksomheder, der ligeledes analyseres i den foregående rapport. De beregnede kostpriser (inklusive transportudgifter) ligger mellem 144 NLG (65 EUR) og 196 NLG (89 EUR). Disse tal ligger langt højere end de tal, der blev angivet i rapporten fra 1997, og udsvingene er begrænsede. For tre af disse virksomheder når rapporten frem til en kostpris under referencekostprisen (kun to, hvis man medregner transportudgifter). Kun i ét tilfælde når rapporten frem til en kostpris (inklusive transportudgifter) under den gennemsnitlige præmie, der udbetales til denne virksomhed. Forskellen beløber sig til 5 NLG (2,27 EUR), hvilket betyder, at denne virksomheds overskudsmargen for denne aktivitet ligger under 5 %.

(47) Eftersom udgifterne ligger højere, er der ingen virkninger for det kommercielle reservedelsmarked. Desuden er navnlig de mindre virksomheder aktive på dette marked. For disse virksomheders vedkommende er gebyrerne fra ARN relativt lave sammenlignet med deres udgifter. Gebyrerne ville ingen mærkbar indvirkning have hverken på samhandelen mellem medlemsstaterne eller på konkurrencen.

5.3.3. En økonomisk vurdering af sektoren og med hensyn til udbudsprocedurerne

- (48) ARN fremlagde også en anden undersøgelse fra en anden konsulent vedrørende en økonomisk vurdering af autodemonteringssektoren og en analyse af resultaterne, hvis ARN anvendte udbudsprocedurer. Det vigtigste argument er, at ARN inden for rammerne af det nuværende system indgår kontrakter med demonteringsvirksomhederne på markedsbetingelser, og at disse virksomheder da heller ikke modtager overkompensation. Der er ingen grund til at antage, at man ved at udvælge demonteringsvirksomheder gennem udbudsprocedurer får bedre resultater, navnlig ikke hvis sådanne resultater skal indregnes i ARN's evne til at nå sine egne og Fællesskabets genvindingsmålsætninger. Udbetalingerne til demonteringsvirksomheder ville sandsynligvis netop være højere, hvis man anvendte udbudsprocedurer. I undersøgelsen påpeges det, at også på normale markeder kan mere effektive virksomheder opnå større overskud.

⁽¹⁴⁾ ARN tager ikke højde for disse udgifter ved fastsættelse af præmierne. Hvis man imidlertid skulle følge en udbudsprocedure, ville disse virksomheder afgjort tage sådanne udgifter i betragtning, eftersom de er nødvendige for en konstant tilførsel af udrangerede køretøjer, så man undgår ledig kapacitet. For de seks virksomheder varierer transportudgifterne mellem 12 NLG (5,4 EUR) og 29 NLG (13,2 EUR).

⁽¹⁵⁾ Ved denne referencekostpris går man ud fra en optimal forvaltning, og der tages ikke højde for arbejdets sværhedsgrad og den stigende kompleksitet af demonteringen af udrangerede køretøjer af nyere modeller. Man går også ud fra, at en stor del af udgifterne afholdes gennem andre aktiviteter. Dette er imidlertid blevet vanskeligere, eftersom metalskrotpriserne er faldet meget siden 1998.

(49) De nederlandske myndigheder er ligeledes af den mening, at man ved en udbudsprocedure til udvælgelse af autodemoneringsvirksomheder ikke kan nå de nederlandske og europæiske målsætninger vedrørende udrangerede køretøjer. Et stort antal deltagende autodemoneringsvirksomheder er ønskeligt. En udbudsprocedure ville pr. definition føre til et begrænset udvalg af virksomheder. Desuden bliver ARN aldrig ejer af de udrangerede køretøjer og har derfor heller ikke bemyndigelse til at bestemme, hvilken demonteringsvirksomhed køretøjerne går til. Endvidere ville en udbudsprocedure ikke føre til lavere demonteringsudgifter. Hvis nogle virksomheder skulle tilbyde demonteringsydelser til en lavere pris, ville disse virksomheder ikke have tilstrækkelig kapacitet til at demontere alle køretøjer. Det er også sandsynligt, at disse virksomheder navnlig ville koncentrere sig om de relativt nye bilvrag (forulykkede biler), der er kommercielt fordelagtige på grund af reservedelene. De ville sandsynligvis afslå at demontere de ældre, økonomisk uinteressante køretøjer.

(50) De nederlandske myndigheder kan ikke se, hvordan man vil kunne løse disse problemer effektivt ved at anvende specifikke kriterier i udbudsprocedurerne (som f.eks. et minimumsantal demonteringsvirksomheder pr. region). En sådan fremgangsmåde ville føre til udvælgelsen af et stort antal meget forskellige autodemoneringsvirksomheder med meget forskellige udgifter. Dette ville gå imod de bestræbelser på at holde udgifterne nede, hvormed Kommissionen motiverede anvendelsen af udbudsprocedurer. Desuden ville ARN få en langt mere styrende rolle på markedet, end det er tilfældet nu.

(51) Faktisk har den måde, hvorpå man udvælger og indgår kontrakter med autodemoneringsvirksomheder, de samme virkninger, som anvendelsen af en udbudsprocedure ville have. Hvis man anvendte rigtige udbudsprocedurer til fastsættelse af markedspriserne, er det usandsynligt, at disse ville være lavere end de nuværende gebyrer. Hvis de lå lavere, ville der ikke være mange demonteringsvirksomheder, som var villige til at demontere køretøjer for dette lavere beløb.

(52) På grundlag af ovenstående konkluderer de nederlandske myndigheder og ARN, at der ikke er tale om overkompensation til fordel for autodemoneringsvirksomhederne.

5.4. ARN's forsknings- og udviklingsaktiviteter

(53) ARN's budget til forskning og udvikling omfatter 1) ARN's interne udgifter, 2) gennemførlighedsanalyser, der udarbejdes af universiteter eller forskningsinstitutter vedrørende genvinding af nye materialer og vedrørende nye genvindingsmetoder, 3) undersøgelser af ARN-ordningens effektivitet, 4) pilotprojekter, der gennemføres af virksomheder, der genvinder eller forarbejder de demonterede materialer. ARN fremlagde en detaljeret

opstilling over disse udgifter for perioden 1998-2001 (første kvartal).

(54) Ingen af disse aktiviteter skulle omfatte statsstøtte. Alle aktiviteter udføres til fordel for de virksomheder, der betaler bortskaffelsesgebyr. Bestilling af opgaver hos tredjeparter foregår altid på markedsbetingelser. For det meste er de udbetalte beløb så lave, at en eventuel støtte i hvert fald ville ligge under de minimis-tærsklen.

(55) Den sidstnævnte kategori, pilotprojekterne, vedrører materialers »genvindingsegnethed«. Midlerne anvendes ikke til udvikling af ny teknologi, men eksisterende adskillesesteknologier, f.eks. fra mineindustrien eller genvinding af andre materialer, undersøges med henblik på eventuel anvendelse på materialer fra køretøjer. Anvendelsen af sådanne teknologier er nødvendig for at nå de opstillede målsætninger i direktivet om udrangerede køretøjer. ARN bærer ikke altid de fulde omkostninger ved projekterne.

(56) I princippet er resultaterne tilgængelige for alle. ARN offentliggør blot ikke data, når disse omfatter oplysninger, som kan skade ARN's eller andre involverede virksomheders konkurrencemæssige interesser.

5.5. Forpligtelser som følge af direktivet om udrangerede køretøjer

(57) De nederlandske myndigheder hævder, at indtil de gennemfører direktivet om udrangerede køretøjer, er producenter og importører ikke ifølge loven forpligtet til at påtage sig (finansielt) ansvar for indsamling og forarbejdning af udrangerede køretøjer. Med deres aftale vedrørende bortskaffelsesgebyret påtager de sig et frivilligt og ekstra finansielt ansvar. Så snart direktivet er gennemført, kan man gå ud fra, at indsamling og forarbejdning af udrangerede køretøjer udgør udgifter, der i princippet medtages i disse virksomheders budget. Aftalen fører imidlertid ikke til fritagelse for disse udgifter, men er resultatet af det tilgrundliggende princip.

5.6. Udenlandske autodemoneringsvirksomheders deltagelse

(58) De nederlandske myndigheder og ARN mener ikke, at der er tale om en overtrædelse af traktatens artikel 29. For det første vedrører artikel 29 ikke foranstaltninger, der iværksættes af private. Kravet om ORAD-autorisation (der gives af RDW) er ikke en myndighedsforanstaltning. Kravet stilles af ARN, der ikke er en offentlig instans. For det andet kan alle autodemoneringsvirksomheder oprette en filial i Nederlandene for at få ORAD-autorisationen. For det tredje falder foranstaltninger, der ikke sonderer på grundlag af nationalitet, ikke ind under artikel 29. Kravet om, at man skal være i besiddelse af en ORAD-autorisation, finder uden forskel

anvendelse på indenlandske og udenlandske virksomheder og på køretøjer uanset produktionssted. For det fjerde er det ikke umuligt at eksportere udrangerede køretøjer til autodemonteringsvirksomheder i udlandet, og udførslen begrænses ikke af ordningen med ORAD-autorisation. For det femte er de frie varebevægelser — hvad import og eksport af udrangerede køretøjer angår — harmoniseret ved Rådets forordning (EØF) nr. 259/93 af 1. februar 1993 om overvågning af og kontrol med overførsel af affald inden for, til og fra Det Europæiske Fællesskab ⁽¹⁶⁾.

(59) Subsidiært hævder de nederlandske myndigheder, at den kendsgerning, at ARN kræver en ORAD-autorisation er objektivt begrundet. Sammenkoblingen med registreringssystemet er den eneste måde, hvorpå man kan sikre, at gebyrerne kun betales for køretøjer, der er produceret og importeret i Nederlandene.

(60) De nederlandske myndigheder skelner mellem situationen før og situationen efter gennemførelse af direktivet om udrangerede køretøjer. Hvad situationen før gennemførelsen af direktivet om udrangerede køretøjer angår: RDW giver ikke ORAD-autorisation til virksomheder, der ikke er hjemmehørende i Nederlandene, fordi de ikke ville kunne overvåge og kontrollere sådanne virksomheder. Den samme politik føres i forbindelse med det årlige bilsyn (APK). De nederlandske myndigheder ser ingen grund til, at dommen i sagen Van Schaik ⁽¹⁷⁾ ikke skulle kunne finde anvendelse. Såfremt RDW skulle give ORAD-autorisation til virksomheder i udlandet, ville ARN i teorien tillade disse virksomheder at deltage i ordningen.

(61) Hvad situationen efter gennemførelsen af direktivet om udrangerede køretøjer angår: I henhold til artikel 5, stk. 5, skal medlemsstaterne indbyrdes anerkende og godtage skrotningsattester fra de kompetente myndigheder i andre medlemsstater. Så snart direktivet er gennemført, skal RDW godtage sådanne attester og selv afmelde det pågældende køretøj. Dette er noget andet end at give udenlandske virksomheder beføjelser til selv at afmelde køretøjer online. Desuden fastsætter artikel 5, stk. 3, tredje punktum, at udstedelse af en skrotningsattest ikke giver virksomheden ret til økonomisk godtgørelse.

(62) Autodemontering er hovedsagelig en lokal aktivitet. Af flere grunde, som ikke har forbindelse med ARN-ordningen, er eksporten af udrangerede køretøjer begrænset, og de nederlandske myndigheder ser ingen grund til at antage, at dette skulle ændre sig i fremtiden. For det første kan udrangerede køretøjer, der indeholder væsker, kun eksporteres i overensstemmelse med proceduren for »den røde liste« i forordning (EØF) nr. 259/93. En del af denne procedure går ud på anmodning om

tilladelse fra såvel det eksporterende som det importerende land, betaling af en garantium og muligheden for, at tredjepart kan gøre indsigelser mod den planlagte eksport. Dette gør en sådan eksport til en tidrøvende, dyr og risikabel aktivitet. For det andet kan udrangerede køretøjer, der ikke indeholder væsker, udføres i overensstemmelse med proceduren for »den grønne liste« i forordning (EØF) nr. 259/93. Udtagning af væsker inden eksport gør det imidlertid til en økonomisk og organisatorisk urentabel aktivitet at eksportere nederlandske udrangerede køretøjer til demonteringsvirksomheder i udlandet.

(63) Såfremt et antal udenlandske demonteringsvirksomheder skulle deltage i ARN-ordningen, ville det være nødvendigt at træffe særskilte indsamlings- og genvindingsforanstaltninger for de materialer, der demonteres af disse virksomheder. Dette ville atter kunne føre til problemer i forbindelse med forordning (EØF) nr. 259/93. Mange af ARN-materialerne står ikke på den grønne liste. Udenlandske demonteringsvirksomheders deltagelse ville da også gøre ordningen dyrere.

5.7. Eventuel støtte til fordel for emballage-, indsamlings- og genvindingsvirksomheder

(64) De nederlandske myndigheder og ARN betragter kontrakterne mellem ARN og emballage-, indsamlings- og genvindingsvirksomhederne som normale kontrakter og ser ingen grund til at drage deres gennemsligtige og ikke-diskriminerende karakter i tvivl. Garantier for minimumsleverance af materialer til genvindingsvirksomheder vil aldrig udgøre en pengetildeling og finder altid sted på normale markedsbetingelser.

5.8. Bemærkninger til tredjeparters bemærkninger

(65) De nederlandske myndigheder påpeger, at tredjeparterne, med undtagelse af ARN, næsten ikke har dokumenteret de forskellige bemærkninger. De påpeger også, at ordningen blev forsvaret i forskellige reaktioner, og at parterne på diverse punkter modsiger hinanden.

(66) De nederlandske myndigheder understreger, at der ikke anvendes nogen midler på genvinding af PUR-skum, og at gebyret kun vedrører demontering af skummet i udrangerede køretøjer. Med hensyn til gebyret tages der højde for det udbytte, demonteringsvirksomhederne har af materialet. Endvidere er en konkurrencefordrejning usandsynlig. ARN-ordningen medfører demontering af cirka 1 700 t PUR-skum om året. Dette skal sammenlignes med en samlet årlig produktion af nyt PUR-skum på 2 mio. t. Produktionsaffaldet udgør cirka 120 000 t. Heraf eksporteres 70 000 t, navnlig til USA. Kvaliteten af skummet fra udrangerede køretøjer er meget lavere

⁽¹⁶⁾ EFT L 30 af 6.2.1993, s. 1.

⁽¹⁷⁾ Domstolens dom af 5. oktober 1994, sag C-55/93, Sml. 1994 I, s. 4837.

end skummet fra produktionsaffald, og der kræves en omfattende kvalitetsrapport. De nederlandske myndigheder forventer, at det lavere udbytte af andet PUR-skum end skummet fra udrangerede køretøjer sandsynligvis har andre årsager, navnlig den dårlige markedssituation i USA med et stigende udbud af produktionsaffaldsskum og en faldende efterspørgsel efter de væsentligste anvendelser heraf (tæppeunderlag). Allerede mellem 1993 og 1995, inden ARN begyndte på genvinding af PUR-skum, faldt prisen på det produktionsaffaldsskum, der eksporteredes til USA, fra 1,6 DEM til 0,8 DEM pr. kg. Endelig bemærker de nederlandske myndigheder, at affalds-PUR-skum ligeledes kan anvendes i cementovne eller forgasningsanlæg, og at PUR-skum kan fremstilles af shredder-affald. Direktivet om udrangerede køretøjer giver imidlertid eksplicit udtryk for, at man foretrækker genbrug af materiale frem for nyttiggørelse.

- (67) Med hensyn til bemærkningerne fra bilproducenterne støtter de nederlandske myndigheder i princippet målsætningen at nå frem til differentierede præmier. ARN har undersøgt dette, men kom til den konklusion, at det ikke var muligt. Hvad udgiftsniveauet angår, er det tvivlsomt, om bilproducenterne tager højde for de ambitiøse målsætninger og de strenge kvalitetskrav, når de hævder, at ARN beregner for høje genvindings- og demonteringsudgifter. Det forekommer meget usandsynligt, at autodemonteringsvirksomhederne kan købe udrangerede køretøjer i Tyskland for de såkaldte »excess amounts«. I hvert fald betales der ikke til demontering af køretøjer, der ikke stammer fra Nederlandene.

- (68) Med hensyn til bemærkningerne på vegne af affaldshåndteringsvirksomhederne er de nederlandske myndigheder af den mening, at disse ikke bør godtages, eftersom konsulenten ikke har påvist en interesse i denne sag. De nævner ligeledes, at den nederlandske konkurrencestyrelse (NMa) efter modtagelse af de fremlagte dokumenter ikke har omstødt sin positive afgørelse. Ifølge de nederlandske myndigheder er baggrunden for bemærkningerne, at der med nye forskrifter siden 1999 er indført konkurrence i olieindsamlingssektoren,

hvilket har gjort det muligt for ARN at indgå kontrakt med en virksomhed på betydeligt mere fordelagtige betingelser end tidligere.

6. VURDERING

6.1. Statsmidler og indvirkning på samhandelen

- (69) I sagen PreussenElektra⁽¹⁸⁾ har Domstolen erklæret, at en forpligtelse, der pålægges private elektricitetsselskaber, til at købe elektricitet fra vedvarende energikilder til faste minimumspriser ikke udgør direkte eller indirekte overdragelse af statsmidler til virksomheder, der leverer denne form for elektricitet. ARN-ordningen adskiller sig imidlertid fra et sådant system. Et formidlende organ er ansvarligt for forvaltning af midlerne, og gebyrerne indbetales til en fond. Udbyttet af gebyret må udelukkende anvendes til indsamling og genvinding af materialerne; fordeling af overskuddet mellem de deltagende virksomheder er forbudt. På grund af disse karakteristika udgør gebyret en skattelignende afgift. Domstolen har mere end én gang erklæret, at anvendelsen af skattelignende afgifter til fordel for visse virksomheder udgør statsstøtte⁽¹⁹⁾.
- (70) Under alle omstændigheder har producenter og importører i nærværende tilfælde mulighed for at få fritagelse, hvis de sørger for en bortskaffelse af de udrangerede køretøjer, der mindst opfylder kravene til bortskaffelse i henhold til den ordning, der finansieres af gebyret (se betragtning 10). Producenter og importører kan frit behandle deres udrangerede køretøjer for egne midler, iværksætte egne ordninger eller tilslutte sig eventuelle andre ordninger. Disse muligheder er reelle, i hvert fald for bilproducenter og store importører. Derfor betragter Kommissionen de nederlandske myndigheders beslutning om at erklære gebyret for generelt bindende som en pålæggelse af en resultatforpligtelse og ikke som en forpligtelse til at bidrage til ARN-ordningen. Kommissionen er af den mening, at gebyret er af frivillig eller i hvert fald valgfri art, hvorfor dette gebyr ikke udgør statsmidler.
- (71) Da der ikke er tale om statsmidler, kan det konkluderes, at der ikke er tale om støtte som omhandlet i traktatens artikel 87, stk. 1. I de efterfølgende afsnit forklares det imidlertid, at Kommissionen, selv om gebyret udgjorde statsmidler, ville konkludere, at ordningen ikke omfatter statsstøtte, eftersom den ikke begunstiger visse virksomheder eller visse produktioner.

⁽¹⁸⁾ Se fodnote 13, præmis 59-61 i dommen.

⁽¹⁹⁾ F.eks. i sag 78/76, Steinike og Weinlig mod Tyskland, Sml. 1977, s. 595. I denne dom fastslår Domstolen:

»21. Forbuddet i artikel 92, stk. 1, omfatter enhver statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler, uden at der er anledning til at sondre mellem, om støtten ydes direkte af staten eller gennem offentlige eller private organer, som staten opretter eller udpeger til at forvalte støtten. Ved anvendelsen af artikel 92 skal der imidlertid især tages hensyn til virkningerne af støtten for de virksomheder eller producenter, som begunstiges, og ikke til situationen for de institutioner, som fordeler og forvalter støtten.

22. En foranstaltning, som træffes af en offentlig myndighed, og som begunstiger visse virksomheder eller visse produkter, mister ikke sin karakter af vederlagsfri fordel, fordi den helt eller delvist finansieres gennem gebyrer, som det offentlige opkræver hos de pågældende virksomheder.»

- (72) Med hensyn til indvirkningen på samhandelen mellem medlemsstaterne kan Kommissionen ikke acceptere de nederlandske myndigheders og ARN's argumenter. Handelen med udrangerede køretøjer er måske nok begrænset, men den eksisterer. Desuden er et betragteligt antal virksomheder, som deltager i ordningen, også aktive på reservedelsmarkedet. Reservedele bliver oftere og oftere forhandlet internationalt. Det må derfor forventes, at en eventuel støtte til demonteringsvirksomheder påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne. Endvidere har ordningens eksistens en mulig indvirkning på bilhandelen.

6.2. Bilproducenter og -importører

- (73) Ifølge artikel 5, stk. 4, i direktivet om udrangerede køretøjer træffer medlemsstaterne de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at producenter og professionelle importører afholder alle eller en betydelig del af udgifterne ved gennemførelsen af denne foranstaltning [...] ⁽²⁰⁾. Dette er i overensstemmelse med princippet om producentansvar og princippet »forureneren betaler«. Den nederlandske ordning er faktisk baseret på disse principper. I denne ordning bekostes demontering og genvinding af udrangerede køretøjer imidlertid via et gebyr, der af myndighederne er erklæret bindende for alle virksomheder på markedet. Isoleret set begunstiger dette bilproducenter og -importører. Kommissionen kan imidlertid tage hensyn til gebyrordninger, som netop bilproducenterne og -importørerne anvender for selv at finansiere genvindingssystemet. De fritages således ikke for en normal driftsudgift. På genvindingsområdet har gebyret et meget specifikt og enestående mål, idet der er en direkte og tvingende sammenhæng mellem gebyret og betalingen, der begge vedrører præcis det samme produkt, om end i forskellige faser af dets økonomiske levetid. Under disse omstændigheder er virkningen af ordningerne derfor kun, at virksomheder, der sælger biler, forpligtes til at påtage sig alle faktiske miljøudgifter i forbindelse med deres aktiviteter, uden at der er behov for nogen andre finansielle gebyrer fra medlemsstaten.
- (74) Én bilproducent bemærkede, at han som resultat af sine investeringer i »genvindingsorienterede projekter« gerne så en differentiering af forarbejdningssudgifterne på hans produkter. Heraf kan man imidlertid ikke aflede, at ordningen omfatter et støtteelement til bilfabrikanter,

der ikke investerer tilsvarende beløb i genvindingsorienterede projekter. I anmeldelsen af støtten forklarede ARN, at det valgte ikke at fastsætte forskellige gebyrer for forskellige typer biler, fordi beregningerne ville være vanskelige og baseret på mangelfulde oplysninger. Desuden vil følgerne af »genvindingsorienterede projekter« først efter nogle års forløb have indvirkning på ordningen for udrangerede køretøjer.

- (75) Kommissionen forventer da også, at alle bilproducenter og -importører via ordningen betaler i hvert fald en væsentlig del af de udgifter, der er omhandlet i artikel 5, stk. 4, i direktivet om udrangerede køretøjer, og konkluderer, at der ikke er tale om statsstøtte til bilproducenter og -importører, selv hvis det drejede sig om statsmidler.

6.3. Virksomheder der er aktive inden for emballage, indsamling og genvinding

- (76) Efter indledning af proceduren efter traktatens artikel 88, stk. 2, har man ikke modtaget bemærkninger vedrørende åbenhed i forbindelse med de udbudsprocedurer, som ARN følger. Kommissionen regner da også med, at godtgørelsen takket være disse procedurer er begrænset til det nødvendige minimum. De nederlandske myndigheder blander sig på ingen måde med henblik på at sætte betalingerne i vejret eller at overkompensere de pågældende virksomheder. Udbudsbetingelserne virker gennemsigtige og er ikke diskriminerende, de stillede betingelser virker objektivt forsvarlige og ser ikke ud til at give anledning til nogen former for faktisk diskriminering.
- (77) Alene på grundlag af den kendsgerning, at de offentlige udbud er tilstrækkeligt gennemsigtige og ikke er diskriminerende, kan det ikke konkluderes, at der ikke er tale om statsstøtte, fordi præmierne faktisk dækker forskellen mellem demonteringsudgifterne og den pris, man kan få på markedet for genvundne materialer. Det er imidlertid bilproducenternes og -importørernes ansvar at sørge for, at de tjenester, som godtgørelsen betales for, ydes, hvilket er i overensstemmelse med princippet »forureneren betaler«, og som man har aftalt det indbyrdes og bekræftet ved den aftale, der er bindende for alle virksomheder på markedet, og med direktivet om udrangerede køretøjer. Virkningen af ordningen er da også, at emballage-, indsamlings- og genvindingsvirksomhederne først og fremmest yder en tjeneste til gavn for bilproducenterne og -importørerne og ikke for medlemsstaten eller forbrugerne. Kommissionen konkluderer også, at

⁽²⁰⁾ »Denne foranstaltning« henviser til artikel 5, stk. 4, første punktum, om afleveringen af køretøjet til en godkendt behandlingsvirksomhed uden omkostninger for den sidste indehaver og/eller ejer, hvis køretøjet ikke har en markedsværdi, eller denne er negativ. Dette betyder, at et kommercielt underskud, der er opstået ved demontering og genvinding, ikke kan overvæltes på køretøjets sidste ejer og/eller indehaver. Andet punktum i artikel 5, stk. 4, vedrører udgifterne ved disse kommercielle underskud.

der ikke er tale om statsstøtte til fordel for disse virksomheder, heller ikke hvis overskuddet af gebyret betragtes som statsmidler.

- (78) I bemærkningerne fra de tre foreninger, der er aktive på området genvinding af PUR-skum, henvises til gebyrets virkninger for demontering af PUR (2,86 EUR pr. kg.). Af de kendsgerninger, der er fremlagt af de nederlandske myndigheder, fremgår det imidlertid, at virkningen af det relativt lille ekstra udbud af affalds-PUR-skum af dårligere kvalitet må være begrænset. Desuden vil en sådan generel virkning af ordningen altid være et typisk resultat af ordninger, der siger, at alle miljøudgifter i forbindelse med salg af biler skal internaliseres af bilindustrien som helhed.

6.4. Demonteringsvirksomhederne

- (79) Kommissionen har vurderet den nye rapport, der er fremlagt af ARN, hvori der præsenteres nye beregninger vedrørende autodemonteringsvirksomhedernes udgifter og er i det store og hele enig. Navnlig fremgår det, at 1) de virkelige kostpriser på demontering af udrangerede køretøjer ligger betydeligt højere end anført i rapporten fra 1999; 2) »referencekostprisen« på demontering af et gennemsnitligt udrangeret køretøj ligger temmelig langt over det gennemsnitlige gebyr, der udbetales og 3) udgiftsforskellene er langt mindre, end det konkluderedes i rapporten fra 1999. Kun i ét tilfælde ligger kostprisen under det gennemsnitlige gebyr, der er betalt til virksomheden, men forskellen er relativt lille. Endvidere tager Kommissionen i sin vurdering højde for, at et tilstrækkeligt antal demonteringsvirksomheder skal deltage. Endelig har ARN og de nederlandske myndigheder påvist, at forskellene mellem udrangerede køretøjer og mellem demonteringsvirksomhederne giver problemer ved udbudsprocedurene. Kommissionen udelukker ikke, at sådanne procedurer alligevel kan anvendes, men er enig i, at det er usandsynligt, at disse, selv i de mere effektive demonteringsvirksomheder, vil resultere i lavere demonteringsgebyrer. Derfor kan Kommissionen betragte demonteringsgebyrerne som en afspejling af markedspriserne for autodemonteringsvirksomhedernes tjenesteydelser. Der er da heller ikke tale om en overkompensering til fordel for disse virksomheder.
- (80) At man kan udelukke overkompensering er i sig selv utilstrækkeligt til at konkludere, at der ikke er tale om statsstøtte, fordi præmierne faktisk dækker forskellen mellem demonteringsudgifterne og den pris, man kan få på markedet for de genvundne materialer. Som beskrevet i betragtning 77 er det imidlertid bilproducenternes og -importørernes ansvar at sørge for, at de tjenester, som godtgørelsen betales for, ydes, hvilket er i overensstemmelse med princippet »forureneren betaler«, og som man har aftalt det indbyrdes og bekræftet ved den aftale, der er bindende for alle virksomheder på

markedet, og med direktivet om udrangerede køretøjer. Virkningen af ordningen er da også, at demonteringsvirksomhederne først og fremmest yder en tjeneste til gavn for bilproducenterne og -importørerne og ikke for medlemsstaten eller forbrugerne. Kommissionen konkluderer også, at der ikke er tale om statsstøtte til fordel for disse virksomheder, heller ikke såfremt indtægterne ved afgiften betragtes som statsmidler.

- (81) Ethvert bortskaffelsessystem for udrangerede køretøjer medfører nødvendigvis valg af den ene eller den anden teknologi med henblik på genbrug og genvinding af et bestemt materiale. ARN's og de nederlandske myndigheders målsætning, hvorved man foretrækker selektiv demontering frem for kombinerede shredder/adskillelseteknologier, medfører muligvis en relativt stor arbejdsbyrde for demonteringsvirksomhederne. Denne omstændighed har imidlertid intet at gøre med arten af gebyrerne, der er en på markedet gældende betaling for tjenesteydelser, og som af ovennævnte grunde ikke udgør statsstøtte.

6.5. Udgifterne til professionalisering og pilotprojekter i forbindelse med genvinding

- (82) Undersøgelser af ARN-ordningens effektivitet og af demonterings effektivitet er i første række af betydning for ARN og ordningens drift. De kommer ikke direkte demonterings-, genvindingsvirksomhederne eller bilproducenterne til gode. Kommissionen er således enig med de nederlandske myndigheder i, at disse undersøgelser, også selv om budgetmidlerne skulle betragtes som statsmidler, ikke udgør statsstøtte, eftersom de ikke begunstiger visse virksomheder eller visse produktioner som omhandlet i traktatens artikel 87, stk. 1. Den samme konklusion gælder ARN's interne udgifter under denne budgetpost, for så vidt disse vedrører aktiviteter, der ligeledes er knyttet til ordningens effektivitet.
- (83) Af ARN's beskrivelse fremgår det tydeligt, at også gennemførlighedsundersøgelserne og pilotprojekterne vedrørende demontering og genvinding først og fremmest er i ordningens interesse og ikke giver specifikke fordele til dens deltagerne eller de virksomheder, der gennemfører undersøgelserne. Der bliver ikke afprøvet nye teknologier; aktiviteterne vedrører kun forskning i den potentielle anvendelse af eksisterende teknologier for specifikke materialer/autoreserverede. Spredningen af resultater begrænses kun, såfremt ARN's eller deltagende tredjeparters interesser kræver det. ARN tildeler virksomheder undersøgelseskontrakter på markedsbetingelser, hvorved specifikke fordele for de deltagende virksomheder er udelukket. Disse udgifter udgør da heller ikke statsstøtte som omhandlet i traktatens artikel 87, stk. 1, og heller ikke selv om budgetmidlerne skulle betragtes som statsmidler.

6.6. Overtrædelse af andre traktatbestemmelser

- (84) Eftersom Kommissionen er af den mening, at ordningen ikke medfører statsstøtte, har den ikke beføjelser til inden for rammerne af proceduren efter traktatens artikel 88, stk. 2, at træffe beslutning om eventuelle overtrædelser af andre fællesskabsretlige bestemmelser.

7. KONKLUSION

- (85) Kommissionen konkluderer, at bortskaffelsesordningen for udrangerede køretøjer ikke udgør statsstøtte. Der er navnlig ikke tale om statsmidler, fordi forpligtelsen i henhold til loven om miljøforvaltning og erklæringen af aftalen for bindende for alle virksomheder på markedet må betragtes som en resultatforpligtelse. Man kan frivilligt, eller i det mindst valgfrit, vælge at betale gebyret. Desuden udgør foranstaltningen ikke statsstøtte, selv hvis gebyrindtægten skulle betragtes som statsmidler, da den ikke begunstiger visse virksomheder. Bilfabrikanterne betaler i øjeblikket i hvert fald en væsentlig del af udgifterne til ordningen, mens gebyrerne til autodemonteringsvirksomhederne må betragtes som en på markedet gældende godtgørelse for deres tjenesteydelser på trods af det faktum, at der blev observeret kostpriser, der i nogen grad var forskellige. Der er ingen beviser for, at ordningen via ARN har givet andre deltagere i ordningen specifikke fordele. Endelig har Kommissionen fastslået, at budgettet for professionalisering og pilotprojekter anvendes helt og holdent i ordningens interesse,

uden at virksomheder, der er involveret i projektet, får specifikke fordele. Da Kommissionen således konkluderer, at ordningen ikke vedrører statsstøtte, har den inden for rammerne af proceduren efter traktatens artikel 88, stk. 2, ikke beføjelser til at træffe beslutning om eventuelle overtrædelser af andre traktatbestemmelser —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Bortskaffelsesordningen for udrangerede køretøjer, der af de nederlandske myndigheder er erklæret bindende for alle virksomheder på markedet, som er anmeldt til Kommissionen, udgør ikke støtte som omhandlet i traktatens artikel 87, stk. 1.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til Kongeriget Nederlandene.

Udfærdiget i Bruxelles, den 30. oktober 2001.

På Kommissionens vegne

Mario MONTI

Medlem af Kommissionen

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 4. marts 2002

om Østrigs anmodning om at kunne anvende den særlige ordning, der er fastlagt i artikel 3 i direktiv 93/38/EØF

(meddelt under nummer K(2002) 684)

(Kun den tyske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(2002/205/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets direktiv 93/38/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation⁽¹⁾, senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/4/EF⁽²⁾, særlig artikel 3, stk 4,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/22/EF af 30. maj 1994 om betingelser for tildeling og udnyttelse af tilladelser til prospektering, efterforskning og produktion af kulbrinter⁽³⁾, særlig artikel 12,

under henvisning til Østrigs anmodning af 6. september 2000,

efter høring af Det Rådgivende Udvalg for Offentlige Aftaler, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I henhold til artikel 3 i direktiv 93/38/EØF kan en medlemsstat anmode Kommissionen om at bestemme, at udnyttelse af geografiske områder med henblik på efterforskning efter eller udvinding af olie, gas, kul eller andet fast brændsel ikke skal betragtes som en af de former for virksomheder, der er omhandlet i dette direktivs artikel 2, stk. 2, litra b), nr. i), eller at ordregiver ikke skal anses for at have særlige eller eksklusive rettigheder i medfør af artikel 2, stk. 3, litra b), til en eller flere af disse former for virksomhed, når en række konkrete betingelser er opfyldt, for så vidt angår de gældende nationale bestemmelser om sådan virksomhed, og at en medlemsstat, der anmoder om en sådan beslutning, påser, at ordregiverne overholder principperne om ikke-forskelsbehandling og udbud ved tildeling af

kontrakter, og meddeler Kommissionen oplysninger om tildelingen af kontrakter.

- (2) Medlemsstater, der har gennemført bestemmelserne i direktiv 94/22/EF, anses for at opfylde betingelserne i artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/38/EØF.
- (3) Ved skrivelse af 6. september 2000 sendte Republikken Østrig Kommissionen en anmodning⁽⁴⁾ i henhold til artikel 3 i direktiv 93/38/EØF. Anmodningen omfattede ikke udnyttelse af geografiske områder med henblik på efterforskning efter eller udvinding af kul eller andet fast brændsel.
- (4) Ved skrivelse af 11. december 2000 anmodede Kommissionen Østrig om at fremlægge de love og administrative bestemmelser, der var nødvendige for at kunne foretage den retlige bedømmelse af anmodningen. Desuden ønskedes der oplysninger om, hvorvidt en enekoncession eller tilladelse var blevet givet før tidspunktet for gennemførelsen af direktiv 93/38/EØF og om andre foretagender på dette tidspunkt uden forskelsbehandling og efter objektive kriterier frit kunne anmode om tilladelse til at udnytte geografiske områder med henblik på efterforskning efter eller udvinding af olie, gas, kul eller andet fast brændsel.
- (5) Ved skrivelse af 20. marts 2001 fremsendte Østrig de nødvendige dokumenter til Kommissionen og besvarede de af Kommissionen stillede spørgsmål.
- (6) Ved vedtagelsen af Berggesetz 1975⁽⁵⁾, der fra den 1. januar 1999⁽⁶⁾ blev erstattet af Mineralrohstoffgesetz⁽⁷⁾, har Østrig opfyldt sine forpligtelser i henhold til direktiv 94/22/EF.
- (7) I henhold til artikel 3, stk. 3, i direktiv 94/22/EF offentliggjorde Østrig rettidigt den 12. september 1995 en meddelelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*⁽⁸⁾, hvoraf det fremgår, at det samlede østrigske territorium i denne artikels forstand vedvarende står til rådighed for prospektering, udforskning og udvinding af kulbrinter, for så vidt der ikke foreligger udforsknings-, udvindings- og oplagringskontrakter vedrørende kulbrinter og tidligere Bergwerksberechtigung (udvindingsrettigheder), der også omfatter kulbrinter.

⁽⁴⁾ Anmodningen blev oprindeligt støttet på § 86 i Bundesvergabegesetz 1997.

⁽⁵⁾ BGBl. 259/1975.

⁽⁶⁾ BGBl. I 38/1999.

⁽⁷⁾ Bestemmelserne om efterforskning efter og udvinding af olie og gas er dog — i det omfang det er relevant i denne sammenhæng — uændret i forhold til Berggesetz 1975.

⁽⁸⁾ EFT C 237 af 12.9.1995, s. 16.

⁽¹⁾ EFT L 199 af 9.8.1993, s. 84.

⁽²⁾ EFT L 101 af 1.4.1998, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 164 af 30.6.1994, s. 3.

- (8) Ved »Bundesgesetz 1997 om ændring af Bundesvergabegesetz 1993«⁽¹⁾ (herefter »Bundesvergabegesetz 1997«), som trådte i kraft 1. januar 1997, blev direktiv 93/38/EØF gennemført på forbundsplan i østrigsk ret. I § 86 i Bundesvergabegesetz 1997 gentages bestemmelserne i artikel 3, stk. 2, i direktiv 93/38/EØF, og paragraffen sikrer, at foretagender, der udøver efterforsknings- eller udvindingsvirksomhed, overholder principperne om ikke-forskelsbehandling og udbud ved tildeling af kontrakter, især med hensyn til de oplysninger, de giver virksomhederne om deres planer om tildeling af kontrakter, samt forpligtelsen til at informere Kommissionen om tildelingen af disse kontrakter. For foretagender, der i henhold til §§ 68 ff i Mineralrohstoffgesetz har fået tildelt udnyttelsen af geografiske områder med henblik på prospektering eller udvinding af olie eller gas, anses bestemmelserne i § 86, stk. 2, nr. 1-5 i Bundesvergabegesetz 1997, som svarer til artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/38/EØF, for opfyldt.
- (9) Den 1. juli 1994 var der mellem Republikken Østrig og OMV AG indgået fem efterforsknings-, udvindings- og oplagringskontrakter vedrørende kulbrinter, og der var indgået tre tilsvarende kontrakter med Rohöl-Aufsuchungs AG (RAG). Bestemmelserne i Berggesetz 1975 fandt anvendelse på disse kontrakter.
- (10) I henhold til Allgemeines Berggesetz fra 1854 blev der kun i ringe omfang givet tilladelse til udvinding af olie og gas. Disse tilladelser vedrører udvinding af mineralske råstoffer (udvindingsrettigheder) og blev givet før ikrafttrædelsen den 31. august 1938 af Bitumengesetz eller i henhold til overgangsbestemmelserne i denne lov. Den udvinding af olie eller gas, som foretages af RAG, Van Sickle GesmbH og OMV i Niederösterreich, beror på sådanne rettigheder —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Fra den 4. marts 2002 betragtes udnyttelse af geografiske områder med henblik på efterforskning efter eller udvinding af olie eller gas ikke i Republikken Østrig som en af de former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra b), nr. i), i direktiv 93/38/EØF.

Foretagender, der udøver en sådan virksomhed, anses ikke i Republikken Østrig for at have særlige eller eksklusive rettigheder i medfør af direktivets artikel 2, stk. 3, litra b).

Artikel 2

1. Denne beslutning vedtages på grundlag af de love og administrative bestemmelser, der er vedtaget i Republikken Østrig indtil den 4. marts 2002 for at gennemføre direktiv 94/22/EF og artikel 3 i direktiv 93/38/EØF, og som er blevet meddelt Kommissionen.

2. Love eller administrative bestemmelser om ændring af de i stk. 1 omhandlede love og administrative bestemmelser meddeles Kommissionen, så snart de er vedtaget, således at denne kan vurdere, om denne beslutning bør ændres, ophæves eller bibeholdes.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til Republikken Østrig.

Udfærdiget i Bruxelles, den 4. marts 2002.

På Kommissionens vegne

Frederik BOLKESTEIN

Medlem af Kommissionen

(¹) BGBl. I 56/1997.

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 11. marts 2002

om finansiel støtte fra Fællesskabet til driften af visse EF-referencelaboratorier på veterinær- og sundhedsområdet (biologiske risici) i året 2002

(meddelt under nummer K(2002) 898)

(Kun de spanske, tyske, engelske, franske og nederlandske udgaver er autentiske)

(2002/206/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

senest ændret ved forordning (EF) nr. 1326/2001 ⁽¹⁾.

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

(2) Kommissionens tjenestegrene har foretaget en vurdering af de arbejdsprogrammer og dertil hørende budgetter, som EF-referencelaboratorierne har forelagt for 2002.

under henvisning til Rådets beslutning 90/424/EØF af 26. juni 1990 om visse udgifter på veterinærområdet ⁽¹⁾, senest ændret ved beslutning 2001/572/EF ⁽²⁾, særlig artikel 28, stk. 2, og

(3) Fællesskabsstøtten skal gøres betinget af, at det berørte laboratorium varetager de nævnte funktioner og opgaver.

ud fra følgende betragtninger:

(4) Af budgetmæssige grunde ydes den finansielle støtte fra Fællesskabet for en periode af et år.

(1) Der bør fastsættes et finansielt bidrag fra Fællesskabet til de EF-referencelaboratorier, som er blevet udpeget til at udføre de funktioner og opgaver, der er defineret i følgende direktiver, beslutninger og forordning:

(5) I henhold til artikel 3, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 1258/1999 ⁽¹²⁾ finansieres veterinær- og plantesundhedsforanstaltninger, som foretages efter Fællesskabets regler, af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Garantisektionen. Artikel 8 og 9 i forordning (EF) nr. 1258/1999 finder anvendelse for så vidt angår finanskontrollen.— Rådets direktiv 92/46/EØF af 16. juni 1992 om sundhedsbestemmelser for produktion og afsætning af rå mælk, varmebehandlet mælk og mælkebaserede produkter ⁽³⁾, senest ændret ved direktiv 96/23/EF ⁽⁴⁾

(6) De i denne beslutning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Veterinærkomité —

— Rådets direktiv 92/117/EØF af 17. december 1992 om beskyttelsesforanstaltninger over for specifikke zoonoser og specifikke zoonotiske agenser hos dyr og i animalske produkter for at forhindre levnedsmiddelbårne infektioner og forgiftninger ⁽⁵⁾, senest ændret ved direktiv 1999/72/EF ⁽⁶⁾— Rådets beslutning 93/383/EØF af 14. juni 1993 om referencelaboratorier til kontrol med marine biotoksiner ⁽⁷⁾, senest ændret ved beslutning 1999/312/EF ⁽⁸⁾

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

— Rådets beslutning 1999/313/EF af 29. april 1999 om referencelaboratorier til kontrol af bakteriologisk og viral kontaminering af toskallede bløddyr ⁽⁹⁾

Artikel 1

— Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 999/2001 af 22. maj 2001 om fastsættelse af regler for forebyggelse af, kontrol med og udryddelse af visse transmissible spongiforme encephalopatii ⁽¹⁰⁾,

1. Fællesskabet yder finansiel støtte til Frankrig med henblik på de i bilag D, kapitel II, til direktiv 92/46/EØF fastsatte funktioner og opgaver, som skal varetages af Laboratoire de l'Agence française de sécurité sanitaire des aliments (før benævnt Laboratoire central d'hygiène alimentaire), Maisons-Alfort, Frankrig, der er ansvarligt for analyse og testning af mælk og mælkebaserede produkter.

2. Den finansielle støtte fastsættes til højst 146 000 EUR for perioden 1. januar til 31. december 2002.

⁽¹⁾ EFT L 224 af 18.8.1990, s. 19.⁽²⁾ EFT L 203 af 28.7.2001, s. 16.⁽³⁾ EFT L 268 af 14.9.1992, s. 1.⁽⁴⁾ EFT L 125 af 23.5.1996, s. 10.⁽⁵⁾ EFT L 62 af 15.3.1993, s. 38.⁽⁶⁾ EFT L 210 af 10.8.1999, s. 12.⁽⁷⁾ EFT L 166 af 8.7.1993, s. 31.⁽⁸⁾ EFT L 120 af 8.5.1999, s. 37.⁽⁹⁾ EFT L 120 af 8.5.1999, s. 40.⁽¹⁰⁾ EFT L 147 af 31.5.2001, s. 1.⁽¹¹⁾ EFT L 177 af 30.6.2001, s. 60.⁽¹²⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 103.

Artikel 2

1. Fællesskabet yder finansiel støtte til Tyskland med henblik på de i bilag IV, kapitel II, til direktiv 92/117/EØF fastsatte funktioner og opgaver, som skal varetages af Bundesinstitut für gesundheitlichen Verbraucherschutz und Veterinärmedizin (før benævnt Institut für Veterinärmedizin), Berlin, Tyskland, der er ansvarligt for zoonoseepidemiologi.

2. Den finansielle støtte fastsættes til højst 143 000 EUR for perioden 1. januar til 31. december 2002.

Artikel 3

1. Fællesskabet yder finansiel støtte til Nederlandene med henblik på de i bilag IV, kapitel II, til direktiv 92/117/EØF fastsatte funktioner og opgaver, som skal varetages af Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu, Bilthoven, Nederlandene, der er ansvarligt for kontrollen med salmonella.

2. Den finansielle støtte fastsættes til højst 146 000 EUR for perioden 1. januar til 31. december 2002.

Artikel 4

1. Fællesskabet yder finansiel støtte til Spanien med henblik på de i artikel 5 i beslutning 93/383/EØF fastsatte funktioner og opgaver, som skal varetages af Laboratorio de biotoxinas marinas del Area de Sanidad, Vigo, Spanien, der er ansvarligt for kontrollen med marine biotoksiner.

2. Den finansielle støtte fastsættes til højst 90 000 EUR for perioden 1. januar til 31. december 2002.

Artikel 5

1. Fællesskabet yder finansiel støtte til Det Forenede Kongerige med henblik på de i artikel 4 i beslutning 1999/313/EF fastsatte funktioner og opgaver, som skal varetages af laboratoriet under Center for Environment, Fisheries & Aquaculture Science, Weymouth, Det Forenede Kongerige, der er ansvarligt for kontrollen med bakteriologisk og viral kontaminering af toskallede bløddyr.

2. Den finansielle støtte fastsættes til højst 110 000 EUR for perioden 1. januar til 31. december 2002.

Artikel 6

1. Fællesskabet yder finansiel støtte til Det Forenede Kongerige med henblik på de i bilag X, kapitel B, til forordning (EF) nr. 999/2001 fastsatte funktioner og opgaver, som skal varetages af Veterinary Laboratories Agency, Addlestone, Det Forenede Kongerige, der er ansvarligt for kontrollen med transmissible spongiforme encephalopatis.

2. Den finansielle støtte fastsættes til højst 426 000 EUR for perioden 1. januar til 31. december 2002.

Artikel 7

Den finansielle støtte bevilges efter følgende regler:

- a) Et forskud på 70 % af støtten kan udbetales, hvis modtagermedlemsstaten anmoder herom.
- b) Restbeløbet udbetales, når modtagermedlemsstaten har forelagt bilag og en teknisk rapport. Dokumenterne skal forelægges senest tre måneder efter udløbet af den periode, for hvilken den finansielle støtte blev bevilget.

Den finansielle støtte bevilges under forudsætning af, at det arbejdsprogram, EF-referencelaboratoriet har fremlagt for den pågældende periode, gennemføres i praksis, og at de berørte myndigheder giver alle de nødvendige oplysninger inden for den fastsatte frist.

Hvis denne frist ikke overholdes, nedskæres den finansielle støtte fra Fællesskabet med 25 % den 1. maj, med 50 % den 1. juni, med 75 % den 1. juli og med 100 % den 1. september.

Artikel 8

Denne beslutning er rettet til Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Kongeriget Nederlandene og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland.

Udfærdiget i Bruxelles, den 11. marts 2002.

På Kommissionens vegne

David BYRNE

Medlem af Kommissionen

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 11. marts 2002

om den oversigt over vinproduktionskapaciteten, som Portugal (regionerne Azorerne og Madeira) har fremlagt i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999

*(meddelt under nummer K(2002) 902)***(Kun den portugisiske udgave er autentisk)**

(2002/207/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for vin ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2585/2001 ⁽²⁾, særlig artikel 23, stk. 4, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ifølge forordning (EF) nr. 1493/1999 skal der fremlægges en oversigt over vinproduktionskapaciteten. Oversigten skal fremlægges, før ulovligt tilplantede arealer kan anerkendes, plantningsrettigheder forøges og omstrukturering og omstilling støttes.
- (2) De oplysninger, som oversigten skal indeholde, er fastsat i artikel 19 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1227/2000 af 31. maj 2000 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 for så vidt angår produktionskapaciteten ⁽³⁾.
- (3) Portugal meddelte ved breve af 6. august 2001 og af 4. november 2001 de i artikel 16 i forordning (EF) nr. 1493/1999 omhandlede oplysninger. Gennemgangen af disse oplysninger viser, at Portugal har udarbejdet oversigten for regionerne Azorerne og Madeira.

(4) Nærværende beslutning indebærer ikke Kommissionens anerkendelse af, at oplysningerne i oversigten er nøjagtige, eller at den i oversigten omhandlede lovgivning er forenelig med EF-retten. Den foregriber ikke en eventuel senere kommissionsbeslutning om disse punkter.

(5) De i denne beslutning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Vin —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Kommissionen konstaterer, at Portugal har udarbejdet den i artikel 16 i forordning (EF) nr. 1493/1999 omhandlede oversigt for regionerne Azorerne og Madeira.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til Den Portugisiske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 11. marts 2002.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 179 af 14.7.1999, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 345 af 29.12.2001, s. 10.

⁽³⁾ EFT L 143 af 16.6.2000, s. 1.

KOMMISSIONENS BESLUTNING**af 11. marts 2002****om mærkning og anvendelse af svinekød i henhold til artikel 11 i Rådets direktiv 2001/89/EF for Tysklands vedkommende***(meddelt under nummer K(2002) 984)***(Kun den tyske udgave er autentisk)****(EØS-relevant tekst)***(2002/208/EF)*

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets direktiv 2001/89/EF af 23. oktober 2001 om EF-foranstaltninger til bekæmpelse af klassisk svinepest ⁽¹⁾, særlig artikel 11, stk. 1, litra f), og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) I januar og februar 2002 anmeldte de tyske veterinærmyndigheder udbrud af klassisk svinepest i Rheinland-Pfalz.
- (2) Efter artikel 9, 10 og 11 i direktiv 2001/89/EF blev der straks oprettet beskyttelses- og overvågningszoner omkring udbruddene i Tyskland.
- (3) Der er ved Rådets direktiv 64/433/EØF af 26. Juni 1964 om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af fersk kød ⁽²⁾, senest ændret ved direktiv 95/23/EF ⁽³⁾, fastsat bestemmelser om anvendelse af et sundhedsmærke på fersk kød.
- (4) Efter artikel 11, stk. 1, litra f), i direktiv 2001/89/EF har Tyskland anmodet om, at der gives tilladelse til en undtagelse hvad angår mærkning og anvendelse af kød fra svin fra bedrifter i de overvågningszoner, som er oprettet i Rheinland-Pfalz, og som er slagtet efter særlig tilladelse fra myndighederne.
- (5) De i denne beslutning fastsatte foranstaltninger i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Komité for Fødevarekæden og Dyresundhed (afdelingen for dyresundhed og -velfærd) —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Tyskland bemyndiges til at anvende det mærke, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, afsnit A, litra e), i direktiv 64/433/EØF, på kød fra svin, der stammer fra bedrifter, som ligger i den overvågningszone, der blev oprettet i Rheinland-Pfalz

inden den 5. marts 2002 efter artikel 9 og 11 i direktiv 2001/89/EF, på betingelse af, at de pågældende svin

- a) kommer fra en overvågningszone,
 - hvor der ikke er konstateret udbrud af klassisk svinepest i de sidste 21 dage, og hvor der er gået mindst 21 dage siden afslutningen af den foreløbige rengøring og desinfektion af de inficerede bedrifter
 - der er oprettet omkring en beskyttelseszone, hvor der på alle svinebedrifter efter påvisning af klassisk svinepest er blevet foretaget kliniske undersøgelser med negativt resultat
- b) kommer fra en bedrift,
 - hvor der er blevet anvendt beskyttelsesforanstaltninger efter artikel 11 i direktiv 2001/89/EF
 - som ifølge den epidemiologiske undersøgelse ikke har været i kontakt med en smitteramt bedrift
 - som regelmæssigt er blevet kontrolleret af en dyrlæge, efter at overvågningszonen blev oprettet. Kontrollen har omfattet alle svin på bedriften
- c) har været omfattet af et program for overvågning af kropstemperatur og klinisk undersøgelse. Programmet skal gennemføres som anført i bilag I
- d) er blevet slagtet senest 12 timer efter ankomsten til slagteriet.

Artikel 2

Tyskland sørger for, at der for det svinekød, der er omhandlet i artikel 1, udfærdiges et certifikat som vist i bilag II.

Artikel 3

Svinekød, der opfylder betingelserne i artikel 1, og som bringes i handelen i EF, skal være ledsaget af det certifikat, der er omhandlet i artikel 2.

Artikel 4

Tyskland sørger for, at de slagterier, som er udpeget til at modtage de svin, der er omhandlet i artikel 1, ikke samme dag får tilført andre slagtesvin.

⁽¹⁾ EFT L 365 af 1.12.2001, s. 5.

⁽²⁾ EFT 121 af 29.7.1964, s. 2012/64.

⁽³⁾ EFT L 243 af 11.10.1995, s. 7.

Artikel 5

Tyskland sender de øvrige medlemsstater og Kommissionen følgende:

- a) navn og adresse på de slagterier, der er udpeget til at modtage de i artikel 1 nævnte svin til slagtning, inden slagtningen af disse svin, og
- b) efter slagtningen af disse svin en ugentlig rapport med oplysninger om:
 - hvor mange svin der er blevet slagtet på de udpegede slagterier
 - hvilket identifikationssystem og hvilken kontrol med flytning der anvendes for slagtesvin
 - hvilke instrukser der er givet for anvendelsen af programmet for overvågning af kropstemperatur, jf. bilag I.

Artikel 6

Denne beslutning anvendes indtil den 15. april 2002.

Artikel 7

Denne beslutning er rettet til Forbundsrepublikken Tyskland.

Udfærdiget i Bruxelles, den 11. marts 2002.

På Kommissionens vegne

David BYRNE

Medlem af Kommissionen

BILAG I

OVERVÅGNING AF KROPSTEMPERATUR

Det program for overvågning af kropstemperatur og klinisk undersøgelse, der er nævnt i artikel 1, litra c), skal omfatte nedenstående:

- 1) Inden for de sidste 24 timer før pålæsning af en sending svin til slagtning skal veterinærmyndighederne sikre sig, at kropstemperaturen hos et antal svin i sendingen overvåges af en embedsdyrlæge, der med henblik herpå fører et termometer ind i dyrenes rectum. Det antal svin, hvis temperatur skal overvåges, er som følger:

Antal svin i sendingen	Antal svin, der skal overvåges
0-25	Alle
26-30	26
31-40	31
41-50	35
51-100	45
101-200	51
>200	60

Følgende oplysninger skal på undersøgelsestidspunktet noteres for hvert svin i et skema fra veterinærmyndighederne: øremærkets nummer, undersøgelsestidspunkt og temperatur.

I tilfælde, hvor undersøgelsen viser en temperatur på 40 °C eller derover, skal embedsdyrlægen straks underrettes. Der skal iværksættes en sygdomsundersøgelse, som tilgodeser bestemmelserne i artikel 4 i direktiv 2001/89/EF om EF-foranstaltninger til bekæmpelse af klassisk svinepest.

- 2) Kort (0-3 timer) før pålæsning af en sending svin undersøgt som beskrevet i punkt 1 skal der foretages en klinisk undersøgelse af en embedsdyrlæge, der er udpeget af veterinærmyndighederne.
- 3) Ved pålæsningen af en sending svin undersøgt som beskrevet i punkt 1 og 2 skal embedsdyrlægen udstede et sundhedsdokument, som skal ledsage sendingen til det udpegede slagteri.
- 4) På det udpegede slagteri skal den dyrlæge, som foretager det levende syn, have forelagt resultaterne af temperaturovervågningen.

BILAG II

CERTIFIKAT

for fersk kød som omhandlet i artikel 1 i Kommissionens beslutning 2002/208/EF

Nr. ⁽¹⁾:

Afsendelsessted:

Ministerium:

Myndighed:

I. Identifikation af kødet

Svinekød

Stykkernes art:

Antal stykker eller kolli:

Nettovægt:

II. Kødets oprindelse

Det autoriserede slagteris adresse og veterinære autorisationsnummer:

.....

.....

III. Kødets bestemmelsessted

Kødet afsendes fra:

(afsendelsessted)

til:

(bestemmelsessted)

med følgende transportmiddel ⁽²⁾:

.....

Modtagers navn og adresse:

.....

IV. Sundhedserklæring

Undertegnede embedsdyrlæge attesterer, at ovennævnte kød er tilvejebragt under de produktions- og kontrolbetingelser, der er fastsat i direktiv 64/433/EØF, og opfylder betingelserne i beslutning 2002/208/EF om mærkning og anvendelse af svinekød i henhold til artikel 11, stk. 1, litra f), i direktiv 2001/89/EF.

Udfærdiget i, den

.....
(embedsdyrlægens stempel og underskrift)⁽¹⁾ Løbenummer, der tildeles af embedsdyrlægen.⁽²⁾ For godsvogne og lastbiler anføres registreringsnummer og for skibe navn og om nødvendigt containernummer.

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 11. marts 2002

om ajourføring af betingelserne for, at der kan gives tilladelse til flytning af svin fra bedrifter i de iagttagelsesdistrikter og overvågningsområder, som er oprettet i Spanien i forbindelse med klassisk svinepest, og om mærkning og anvendelse af svinekød i henhold til artikel 11 i Rådets direktiv 2001/89/EF

(meddelt under nummer K(2002) 985)

(Kun den spanske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(2002/209/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets direktiv 2001/89/EF af 23. oktober 2001 om EF-foranstaltninger til bekæmpelse af klassisk svinepest ⁽¹⁾, særlig artikel 11, stk. 1, litra f), artikel 25, stk. 3, og artikel 29, stk. 4, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) I de seneste tre måneder har de spanske veterinærmyndigheder anmeldt udbrud af klassisk svinepest i distriktet Osona i provinsen Barcelona i Cataluña.

(2) Efter artikel 9, 10 og 11 i direktiv 2001/89/EF blev der straks oprettet iagttagelsesdistrikter og overvågningsområder omkring udbruddene i Spanien.

(3) I forbindelse med disse sygdomsudbrud har Kommissionen vedtaget: i) beslutning 2001/925/EF ⁽²⁾, senest ændret ved beslutning 2002/162/EF ⁽³⁾, om beskyttelsesforanstaltninger mod klassisk svinepest i Spanien, ii) beslutning 2002/33/EF ⁽⁴⁾, senest ændret ved beslutning 2002/162/EF, om benyttelse af to slagterier i Spanien i henhold til artikel 10, stk. 1, litra b), i direktiv 2001/89/EF og iii) beslutning 2002/41/EF ⁽⁵⁾, senest ændret ved beslutning 2002/162/EF, om visse yderligere nærmere betingelser for, at der kan gives tilladelse til flytning af svin fra bedrifter i de beskyttelses- og overvågningszoner, som er oprettet i Spanien i forbindelse med klassisk svinepest.

(4) Der er ved Rådets direktiv 64/433/EØF ⁽⁶⁾ om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af fersk kød, senest ændret ved direktiv 95/23/EF ⁽⁷⁾, fastsat bestemmelser om anvendelse af et sundhedsmærke på fersk kød.

(5) Efter artikel 11, stk. 1, litra f), i direktiv 2001/89/EF har Spanien har anmodet om, at der gives tilladelse til en undtagelse hvad angår mærkning og anvendelse af kød fra svin fra bedrifter i de overvågningsområder, som er oprettet i distriktet Osona, og som er slagtet efter særlig tilladelse fra myndighederne.

(6) På baggrund af Spaniens anmodning og udviklingen i den epidemiologiske situation vil det være rimeligt at ajourføre betingelserne for, at der kan gives tilladelse til flytning af svin fra bedrifter i de iagttagelsesdistrikter og overvågningsområder, der er oprettet i Spanien i forbindelse med klassisk svinepest, og at fastsætte bestemmelser om mærkning og anvendelse af svinekød i henhold til artikel 11 i direktiv 2001/89/EF. Af hensyn til klarheden bør beslutning 2002/41/EF ophæves.

(7) De i denne beslutning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Den Stående Komité for Fødevarekæden og Dyresundhed (afdelingen for dyresundhed og dyrevelfærd) —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

1. Spanien bemyndiges til at anvende det mærke, der er omhandlet i artikel 3, stk. 1, afsnit A, litra e), i direktiv 64/433/EØF, på kød fra svin, som stammer fra bedrifter i de overvågningsområder, der i overensstemmelse med artikel 9 og 11 i direktiv 2001/89/EF blev oprettet i distriktet Osona inden den 5. marts 2002, på betingelse af, at de pågældende svin

a) kommer fra et overvågningsområde,

— hvor der ikke er konstateret udbrud af klassisk svinepest i de seneste 21 dage, og hvor der er gået mindst 21 dage siden afslutningen af den foreløbige rengøring og desinfektion af de inficerede bedrifter

⁽¹⁾ EFT L 365 af 1.12.2001, s. 5.

⁽²⁾ EFT L 339 af 21.12.2001, s. 56.

⁽³⁾ EFT L 53 af 23.2.2002, s. 45.

⁽⁴⁾ EFT L 13 af 16.1.2002, s. 13.

⁽⁵⁾ EFT L 19 af 22.1.2002, s. 47.

⁽⁶⁾ EFT 121 af 29.7.1964, s. 2012/64.

⁽⁷⁾ EFT L 243 af 11.10.1995, s. 7.

- der er oprettet omkring et jagttagelsesdistrikt, hvor der på alle svinebedrifter efter påvisning af klassisk svinepest er blevet foretaget kliniske undersøgelser med negativt resultat
- b) kommer fra en bedrift,
 - hvor der er blevet anvendt beskyttelsesforanstaltninger efter artikel 11 i direktiv 2001/89/EF
 - som efter den epidemiologiske undersøgelse ikke har været i kontakt med en smitteramt bedrift
 - hvor der regelmæssigt er foretaget dyrlægekontrol af alle svin på bedriften, efter at overvågningsområdet blev oprettet
- c) har været omfattet af et program for overvågning af kropstemperatur og klinisk undersøgelse; programmet skal gennemføres som anført i bilag I
- d) er blevet slagtet senest 12 timer efter ankomsten til slagteriet.

2. Uanset stk. 1, litra a), første led, gælder det dog for det overvågningsområde, der er oprettet omkring de udbrud, som blev bekræftet i kommunen Tona den 22. februar 2002, at den periode, hvor der ikke må være konstateret nye udbrud, og den periode, der skal være forløbet siden afslutningen af rengøring og desinfektion, fastsættes til 30 dage.

Artikel 2

Spanien sørger for, at der for det svinekød, der er omhandlet i artikel 1, udfærdiges et certifikat som vist i bilag II.

Artikel 3

Svinekød, der opfylder betingelserne i artikel 1, og som bringes i handelen i EF, skal være ledsaget af det certifikat, der er omhandlet i artikel 2.

Artikel 4

Spanien sørger for, at de slagterier, som er udpeget til at modtage de svin, der er omhandlet i artikel 1, ikke samme dag får tilført andre slagtesvin.

Artikel 5

Spanien sender de øvrige medlemsstater og Kommissionen følgende:

- a) navn og adresse på de slagterier, der er udpeget til at modtage de i artikel 1 nævnte svin til slagtning, inden slagtningen af disse svin, og

- b) efter slagtningen af disse svin en ugentlig rapport med oplysninger om:

- antallet af svin, der er blevet slagtet på de udpegede slagterier
- det identifikationssystem og den kontrol med flytning, der anvendes for slagtesvin
- de instrukser, der er givet for anvendelsen af programmet for overvågning af kropstemperatur, jf. bilag I.

Artikel 6

Hvis bestemmelserne i artikel 1, stk. 1, ikke kan anvendes, kan Spanien give tilladelse til, at svin fra bedrifter i de beskyttelsesdistrikter og overvågningsområder for klassisk svinepest, der er blevet oprettet i distriktet Osona, flyttes til slagterier i overensstemmelse med artikel 10, stk. 2, og artikel 11, stk. 2, i direktiv 2001/89/EF under forudsætning af, at følgende betingelser ud over foranstaltningerne i henhold til artikel 10, stk. 3, i nævnte direktiv er opfyldt:

- a) Svin må kun flyttes fra bedrifter,
 - hvor der ikke holdes svin, som mistænkes for at være inficeret med klassisk svinepestvirus, eller
 - der ikke er blevet anerkendt som kontaktbedrifter i henhold til artikel 7, stk. 1, i direktiv 2001/89/EF.
- b) Svinene skal flyttes til et af de slagterier, der er nævnt i beslutning 2002/33/EF; fersk kød af disse svin skal forarbejdes eller mærkes og behandles i overensstemmelse med artikel 10, stk. 3, litra f), fjerde led, i direktiv 2001/89/EF.
- c) Inden der gives tilladelse til at flytte svinene, skal en embedsdyrlæge foretage en klinisk undersøgelse inden for 24 timer inden flytningen af svinene efter procedurerne i del I i bilag III.
- d) Der skal ved slagtningen tages prøver fra svinene til serologisk eller virologisk undersøgelse efter procedurerne i del II i bilag III.

Artikel 7

Spanien sørger for, at de slagterier, som er udpeget til at modtage de svin, der er omhandlet i artikel 6, ikke samme dag får tilført andre slagtesvin.

Artikel 8

Beslutning 2002/41/EF ophæves.

Artikel 9

Denne beslutning anvendes indtil den 30. april 2002.

Artikel 10

Denne beslutning er rettet til Kongeriget Spanien.

Udfærdiget i Bruxelles, den 11. marts 2002.

På Kommissionens vegne

David BYRNE

Medlem af Kommissionen

BILAG I

OVERVÅGNING AF KROPSTEMPERATUR

Det program for overvågning af kropstemperatur og klinisk undersøgelse, der er nævnt i artikel 1, litra c), skal omfatte nedenstående:

- 1) Inden for de sidste 24 timer før pålæsning af en sending svin til slagtning skal veterinærmyndighederne sikre sig, at kropstemperaturen hos et antal svin i sendingen overvåges af en embedsdyrlæge, der med henblik herpå fører et termometer ind i dyrenes rectum. Det antal svin, hvis temperatur skal overvåges, er som følger:

Antal svin i sendingen	Antal svin, der skal overvåges
0-25	Alle
26-30	26
31-40	31
41-50	35
51-100	45
101-200	51
>200	60

Følgende oplysninger skal på undersøgelsestidspunktet noteres for hvert svin i et skema fra veterinærmyndighederne: øremærkets nummer, undersøgelsestidspunkt og temperatur.

I tilfælde, hvor undersøgelsen viser en temperatur på 40 °C eller derover, skal embedsdyrlægen straks underrettes. Der skal iværksættes en sygdomsundersøgelse, som tilgodeser bestemmelserne i artikel 4 i direktiv 2001/89/EF om EF-foranstaltninger til bekæmpelse af klassisk svinepest.

- 2) Kort (0-3 timer) før pålæsning af en sending svin undersøgt som beskrevet i punkt 1 skal der foretages en klinisk undersøgelse af en embedsdyrlæge, der er udpeget af veterinærmyndighederne.
- 3) Ved pålæsningen af en sending svin undersøgt som beskrevet i punkt 1 og 2 skal embedsdyrlægen udstede et sundhedsdokument, som skal ledsage sendingen til det udpegede slagteri.
- 4) På det udpegede slagteri skal den dyrlæge, som foretager det levende syn, have forelagt resultaterne af temperaturovervågningen.

BILAG II

CERTIFIKAT

for fersk kød som omhandlet i artikel 1 i Kommissionens beslutning 2002/209/EF

Nr. ⁽¹⁾:

Afsendelsessted:

Ministerium:

Myndighed:

I. Identifikation af kødet

Svinekød

Stykkernes art:

Antal stykker eller kolli:

Nettovægt:

II. Kødens oprindelse

Det autoriserede slagteris adresse og veterinære autorisationsnummer:

.....

.....

III. Kødens bestemmelsessted

Kødet afsendes fra:

(afsendelsessted)

til:

(bestemmelsessted)

med følgende transportmiddel ⁽²⁾:

.....

Modtagers navn og adresse:

.....

IV. Sundhedserklæring

Undertegnede embedsdyrlæge attesterer, at ovennævnte kød er tilvejebragt under de produktions- og kontrolbetingelser, der er fastsat i Rådets direktiv 64/433/EØF, og opfylder betingelserne i beslutning 2002/209/EF om mærkning og anvendelse af svinekød i henhold til artikel 11, stk. 1, litra f), i direktiv 2001/89/EF.

Udfærdiget i, den

.....
(embedsdyrlægens stempel og underskrift)

⁽¹⁾ Løbenummer, der tildeles af embedsdyrlægen.⁽²⁾ For godsvogne og lastbiler anføres registreringsnummer og for skibe navn og om nødvendigt containernummer.

BILAG III

DEL I

PROCEDURER FOR KLINISK UNDERSØGELSE AF SVIN

Den kliniske undersøgelse skal udføres efter følgende procedurer:

- a) Der foretages en kontrol af bedriftens registre over produktion og sundhedstilstand, hvis sådanne registre foreligger.
- b) Der foretages en inspektion af alle lokaliteter på bedriften.
- c) Den kliniske undersøgelse foretages på alle lokaliteter, hvor de svin, der skal flyttes, holdes.
- d) Undersøgelsen skal bl.a. omfatte måling af kropstemperaturen. Der skal mindst kontrolleres et så stort antal svin, at der med 95 % sikkerhed kan påvises en feberprævalens på 20 % på det sted, hvor de svin, der skal flyttes, holdes. Dog skal der, når det gælder avlssøer eller orner, mindst kontrolleres et så stort antal svin, at der med 95 % sikkerhed kan påvises en feberprævalens på 5 % på det sted, hvor de svin, der skal flyttes, holdes. Målingen af temperatur skal hovedsagelig vedrøre følgende svin eller grupper af svin:
 - syge eller anoreksiske svin
 - svin, der for nylig er kommet sig efter en sygdom
 - svin, der for nylig er indsat på bedriften, eller hvorom det er fastslået, at de har været i kontakt med en potentiel kilde til klassisk svinepestvirus
 - svin, som der allerede er taget prøver fra, og som allerede er blevet undersøgt serologisk for klassisk svinepest, hvis resultaterne af disse undersøgelser ikke gør det muligt at udelukke klassisk svinepest.

DEL II

PROCEDURER FOR PRØVETAGNING OG UNDERSØGELSE AF SVIN VED SLAGTNING

Der skal tages blodprøver til serologiske undersøgelser eller blod- eller tonsilprøver til virologiske undersøgelser fra svinene fra hver enkelt lokalitet på den bedrift, hvorfra de er blevet flyttet.

Der skal mindst udtages et så stort antal prøver, at der med 95 % sikkerhed kan påvises en serumprævalens eller virusprævalens på 10 % på hver lokalitet.

Den type prøver, der skal tages, og den test, der skal anvendes, bestemmes af myndighederne, som tager hensyn til, hvilke tester der kan udføres, testernes følsomhed og den epidemiologiske situation.

Hvis der konstateres kliniske tegn eller post mortem-læsioner, som tyder på klassisk svinepest, når svinene slagtes eller aflives, sørger myndighederne for, at der straks gennemføres yderligere relevant prøvetagning og virologisk undersøgelse.
